

จอ

“**รี**ลลอร์” เมลิซานดร์ร้อง แขนของนางยกขึ้นรับหิมะที่โปรยปราย “ท่านคือแสงสว่างในดวงตาของเรา เป็นดวงไฟในดวงใจของเรา เป็นไอร้อนที่หว่างขาของเรา ท่านคือดวงตะวันที่ทำให้วันของเราอบอุ่น ท่านคือดวงดาวที่ปกป้องเราในความมืดของราตรี”

“ขอทุกท่านจงสรรเสริญรัลลอร์ จ้าวแห่งแสง” แยกโงงานวิวาร์หิมะตอบ ประสานกันคนละทีสองทีก่อนสายลมแรงที่เย็นเยียบราวกับน้ำแข็งจะพัดพา คำพูดนั้นหายไป จอน สโนว์ ยกอุ้งผ้าคลุมไหล่ของตนขึ้น

วันนี้หิมะตกเบาๆ เกล็ดบางๆ กระจายตัวลอยละล่องอยู่ในอากาศ แต่สายลมพัดจากทิศตะวันออกเลียบผากำแพง หนาวเย็นราวกับลมหายใจของ มังกรน้ำแข็งในนิทานที่ยายเนนเคยเล่า แม้แต่กองไฟของเมลิซานดร์ยังสั่นไหว เปลวเพลิงกอดเกี่ยวกันอยู่ในคุ ส่งเสียงลั่นเปรี๊ยะเบาๆ ขณะที่นักบวชหญิงแดง ขัซซาน มีแต่เจ้าโกสต์ที่ดูเหมือนจะไม่รู้สึกถึงความหนาวเย็น

อลิส คาร์สตันค เอียงตัวมาใกล้จอ “หิมะในงาวิวาร์หมายถึงชีวิตคู่ ที่เย็นชา ท่านหญิงมารดาข้าพุดเสมอ”

เขาเหลือบมองราชินีเซลีส *จะต้องมีพายุหิมะในวันทีนางกับสแตนนิส แต่งงานกันแน่* ยามชดตัวอยู่ในเสื้อคลุมขนเออร์มินและรายล้อมด้วยนางกำนัล สาวใช้ และอัศวินของนาง ราชินีชาวไต้ดูเหมือนสิ่งบอบบางซบเซิดหดเหี่ยว รอยยิ้มฝืดฝืนค้างอยู่บนริมฝีปากบางคู้่นั้น แต่ดวงตาของนางเต็มไปด้วยความ นับถือบูชา *นางเกลียดความหนาวเย็นแต่รักเปลวไฟ* เขาแค่มองนางก็ดูออกแล้ว

เพียงเมลิซานดร์พูดคำเดียว นางก็จะเดินเข้าสู่กองไฟอย่างเต็มใจ อ้าแขนรับมันราวกับคนรัก

ใช้ว่าคนของราชินีทุกคนจะศรัทธาเต็มคำเหมือนนาง เซอร์บรูสอยู่ในสภาพกึ่งมีนเมา มือที่สวมถุงมือของเซอร์เมลกอร์นเกาะกุมรอบบั้นท้ายของสุภาพสตรีข้างๆ ส่วนเซอร์นาร์เบิร์ตกำลังหาว และเซอร์พาเทริกแห่งภูผาราชันมีท่าทางโกรธเคือง จอน สโนว์ เริ่มเข้าใจว่าทำไมสแตนนิสจึงทิ้งคนพวกนี้ไว้กับราชินี

“ราชินีนี้มีตมและเต็มไปด้วยสิ่งน่าสะพรึงกลัว” เมลิซานดร์ขบขัน “เราเกิดเพียงลำพังและตายเพียงลำพัง แต่ขณะที่เราเดินผ่านหุบเขาสี่ตำแหน่งนี้ เราได้รับความเข้มแข็งจากกันและกัน และจากท่าน นายของเรา” ผ้าไหมและผ้าแพรสีแดงสดของนางหมุนพลิวตามแรงลมที่พัดกระโชกทุกครั้ง “คนสองคนมาในวันนี้เพื่อหลอมรวมชีวิตเข้าด้วยกัน เพื่อที่พวกเขาจะสามารถเผชิญความมีตมของโลกร่วมกันด้วยกัน เต็มเปลวไฟในหัวใจของพวกเขาด้วยเถิด นายข้า เพื่อที่พวกเขาจะได้จับจูงมือกันเดินบนเส้นทางอันรุ่งโรจน์ไปจนนิรันดร์”

“จ้าวแห่งแสง คู่ครองเราด้วยเถิด” ราชินีเชลีสร้อง เสียงอื่น ๆ ร้องรับตามกัน อันเป็นผู้มีศรัทธาในเมลิซานดร์ ทั้งบรรดาสุภาพสตรีที่ซุบซิด สาวใช้ตัวสั้นเทา เซอร์แอ็กเซล เซอร์นาร์เบิร์ต และเซอร์แลมเบิร์ต เหล่าทหารในชุดเกราะโซ่เหล็กและชาวเรนนี่ในชุดสำริด แม้กระทั่งพี่น้องชุดดำบางคนของจอน “จ้าวแห่งแสง ประทานพรให้ลูกๆ ของท่านด้วยเถิด”

เมลิซานดร์หันหลังให้ผากำแพง อยู่บนด้านหนึ่งของคูลี้ที่เปลวไฟของนางลุกไหม้ ชายหญิงที่จะหลอมรวมกันหันหน้าเข้าหานางอยู่อีกฟากของคูข้างหลังพวกเขา ราชินียืนอยู่กับบุตรสาวและตัวตลกกลายสักพร้อยของนาง เจ้าหญิงชีรินห่อตัวอยู่ในขนเฟอร์หลายต่อหลายชั้นจนดูกลมไปทั้งตัว หายใจเป็นไอสีขาวผ่านผ้าพันคอที่ปิดบังเกือบทั้งใบหน้า เซอร์แอ็กเซล ฟลอเรนซ์ และคนของราชินีได้บัญชาของเขายืนล้อมสมาชิกราชวงศ์อีกที

แม้จะมีคนของหน่วยพิทักษ์ราชินีเพียงไม่กี่คนที่มารวมตัวกันแถวกองไฟในคู แต่ยังมีอีกที่มองลงมาจากบนหลังคาและหน้าต่างและชั้นบันไดใหญ่ที่ทอดหักกลับไปมา จอนสังเกตเห็นอย่างระมัดระวังว่าใครอยู่ตรงนั้นบ้างและใครไม่อยู่

คนบางคนมีหน้าที่ หลายคนที่เพิ่งออกเวรกำลังหลับสนิท แต่คนอื่นๆ เลือกที่จะไม่ปรากฏตัวเพื่อแสดงความไม่เห็นด้วย โอเชล ยาร์วิด กับโบเวน มาร์ช อยู่ในกลุ่มคนที่หายไป นักบวชเซย์ลโผล่ออกมาจากวิหารเวบหนึ่ง มือลูบคลำ แก้วเจียรไนเจ็ดบนเชือกหนังรอบคอ เพียงเพื่อจะกลับเข้าไปข้างในอีกครั้ง เมื่อบทสวดเริ่มขึ้น

เมลิซานด์ยกมือขึ้น และไฟในคูก็ลุกฟุ้งขึ้นมาหานิ้วของนาง รวบรวมหมาสีแดงตัวใหญ่กระโจนจับของกิน สะเก็ดไฟหมุนวนขึ้นปะทะเกล็ดหิมะที่โปรยลงมา “โอ จ้าวแห่งแสง เราขอขอบคุณท่าน” นางซบซานให้เปลวไฟที่หิวกระหาย “เราขอขอบคุณแทนสแตนนิสผู้กล้าหาญ พระราชาของเรา จากความเมตตาของท่าน ขอจงนำทางเขาและป้องกันเขาด้วยเถิด วัลลอร์ ปกป้องเขาจากความคิดคดทรยศของคนชั่วร้ายและประทานความแข็งแกร่งให้เขาเพื่อบดขยี้ข้ารับใช้แห่งความมืดด้วยเถิด”

“ประทานความแข็งแกร่งให้เขา” ราชนิเชลีสักกับอัศวินและนางกำนัลของนางชานรับ “ประทานความกล้าหาญให้เขา ประทานสติปัญญาให้เขาด้วยเถิด”

อลิส คาร์สตาร์ค สอดแซนคล็องแซนจอน “อีกนานแค่ไหนล่ะ ลอร์ด สโนว์ หากข้าจะต้องโดนกลบฝังอยู่ใต้หิมะนี้ ข้าก็อยากจะตายในฐานะหญิงที่สมรสแล้ว”

“อีกไม่นานหรอก ท่านหญิงของข้า” จอนรับรองกับนาง “อีกไม่นาน”

“เราขอขอบคุณท่านสำหรับดวงอาทิตย์ที่ให้ความอบอุ่นแก่เรา” ราชนิท่องบทสวด “เราขอขอบคุณท่านสำหรับดวงดาวที่คอยเฝ้าดูเราในความดำมืดของราตรี เราขอขอบคุณท่านสำหรับเตาผิงและคบไฟที่ป้องกันความมืดอันโหดร้ายไม่ให้ลักลั่นร้าย เราขอขอบคุณท่านสำหรับดวงวิญญาณอันสว่างไสวของเรา ไฟที่หว่างขาและในหัวใจของเรา”

แล้วเมลิซานด์ก็ว่า “ให้พวกเขาออกมา ผู้ที่จะหลอมรวมกัน” เปลวไฟทอดเงาทางทาบผากำแพงด้านหลัง และทับทิมของนางก็แวววาวตัดกับความมืดของลำคอ

จอนหันไปหาอลิส คาร์สตาร์ค “ท่านหญิงของข้า ท่านพร้อมหรือยัง”

“พร้อมสิ โอ พร้อมแล้ว”

“ท่านไม่กลัวนะ”

เด็กสาวยิ้มอย่างที่ทำให้จอนนี่ถึงน้องสาวเหลือเกินจนหัวใจแทบสลาย “ให้เขาเป็นฝ่ายกลัวข้าเถอะ” เกล็ดหิมะกำลังละลายอยู่บนแก้มของนาง แต่ผมนางห่ออยู่ในผ้าลูกไม้พันรอบศีรษะซึ่งชาติโนไปพบเข้าที่ไหนสักแห่ง หิมะได้เริ่มเกาะหนาตรงนั้น กลายเป็นมงกุฎน้ำแข็งให้นาง แก้มนางมีเลือดฝาดและแดงปลั่ง ดวงตาเป็นประกาย

“ท่านหญิงแห่งฤดูหนาว” จอนบีบมีอนาง

แม็กนาร์แห่งเรนนี่ยืนรออยู่ข้างกองไฟ ทุ่งห่มราวกับจะออกศึก ทั้งขนเฟอร์และหนังและชุดเกราะสำริดแบบเกล็ด มีดาบสำริดอยู่ที่สะโพก ชายผมที่ร่นขึ้นทำให้เขาดูแก่กว่าอายุจริง แต่เมื่อเขาหันไปมองเจ้าสาวของตนเดินเข้ามา จอนก็เห็นความเป็นเด็กผู้ชายในตัวเขา ดวงตาของเขาโตเหมือนผลวอลนัท แม้จอนจะบอกไม่ได้ว่าเป็นเพราะไฟ นักบวชหญิง หรือเด็กสาว ที่ทำให้เกิดความกลัวขึ้นในตัวเขา *อลิสคิดถูกมากกว่าที่นางรู้*

“ใครจะนำหญิงผู้นี้ส่งตัวเข้าพิธิวาร์ห์” เมลิซานด์ร็ธถาม

“ข้าเอง” จอนตอบ “บัดนี้ขอเชิญอลิสแห่งตระกูลคาร์สสตาร์ค หญิงที่เติบโตและแบ่งบาน ผู้มีสายเลือดและชาติกำเนิดสูงส่ง” เขาบีบมีอนางเป็นครั้งสุดท้ายและก้าวถอยหลังไปรวมกับคนอื่น

“ใครจะออกมาจับตัวหญิงผู้นี้” เมลิซานด์ร็ธถาม

“ข้าเอง” ซิกอร์นตอบตัวเอง “แม็กนาร์แห่งเรนนี่”

“ซิกอร์น” เมลิซานด์ร็ธถาม “ท่านจะแบ่งปันเปลวไฟของท่านกับอลิส และให้ความอบอุ่นแก่นางเมื่อราตรีมืดมิดและเต็มไปด้วยสิ่งน่าสะพรึงกลัวไหม”

“ข้าขอสาบาน” คำสัญญาของแม็กนาร์ราวกับเมฆขาวในอากาศ หิมะเกาะไหล่เขาเป็นหย่อมๆ หูของเขาแดง “ต่อเปลวไฟของเทพแดง ข้าจะให้ความอบอุ่นแก่นางตลอดวันเวลาของนาง”

“อลิส ท่านสาบานว่าจะแบ่งปันเปลวไฟของท่านกับซิกอร์น และให้ความอบอุ่นแก่เขาเมื่อราตรีมืดมิดและเต็มไปด้วยสิ่งน่าสะพรึงกลัวไหม”

“จนกว่าเลือดของเขาจะเดือด” ผ้าคลุมไหล่หญิงพรหมจรรย์ของนางเป็นผ้าขนสัตว์สีดำของหน่วยพิทักษ์ราตรี ภาพดวงอาทิตย์แตรัคมีของคาร์สสตาร์ค

ที่เย็บติดอยู่ด้านหลังทำจากขนเฟอร์สีขาวแบบเดียวกันกับที่ชลิบริมผ้า

ดวงตาของเมลิสซานด์ร์สูกว้างพองๆกับทับทิมที่ล่าคอ “ถ้าเช่นนั้นก็มาหาข้าและเป็นหนึ่งเดียวกัน” ขณะที่นางเรียก กำแพงเปลวเพลิงก็ลุกคำรามขึ้น แลบลีเยเกล็ดหิมะด้วยลื่นลื่นสีส้มร้อนหน้า อลิส คาร์สตาร์ค จับมือแม็กนาร์ของนาง

พวกเขากระโดดลงคูเคียงข้างกัน

“สองเข้าสู่เปลวไฟ” สายลมกระโชกเลิกกระโปรงสีแดงสดของนางหญิงแดงขึ้นจนกระทั่งนางกอดมันกลับไปอีกครั้ง “หนึ่งปรากฏออกมา” ผมสีทองแดงของนางสะบัดพัดพลิวูรอบตีระชะ “สิ่งที่หลอมรวมด้วยไฟ จะไม่มีอะไรมาแยกจากกันได้”

“สิ่งที่หลอมรวมด้วยไฟ จะไม่มีอะไรมาแยกจากกันได้” เสียงสะท้อนดังตามมา จากคนของราชินีและชาวเธนน์และแม่แต่ที่ห้องชุดดำบางคนด้วย

ยกเว้นแต่เหล่าราชาและบรรดาอาทิงหลาย จอน สโนว์ คิด

ครีแกน คาร์สตาร์ค ปรากฏตัวหลังหลานสาวหนึ่งวัน โดยมีทหารสี่คนบนหลังม้า นายพรานหนึ่งคน และสุนัขอีกหนึ่งฝูงที่คอยตามดมท่านหญิง อลิสราวกับนางเป็นกวางมากับเขาด้วย จอน สโนว์ พบพวกเขาที่ราชมรรคาห่างจากโมลล์ทาวน์ไปทางใต้ครึ่งโยชน์ ก่อนที่พวกเขาจะไปโผล่ที่คาสเซิลแบล็ก อังลิทธิของแขก หรือเรียกประชุมได้ คนของคาร์สตาร์คคนหนึ่งเผลอทำลูกศรหน้าไม้หลุดใส่ไทและตายเพราะเหตุนี้ ก็เลยเหลือสี่คนกับครีแกนเองอีกหนึ่ง

โชคดีที่พวกเขาไม่หื่อน้ำแข็งนับสิบห้อง มีที่สำหรับทุกคน

ตราประจำตระกูลสีน้ําสดลงที่ผากำแพงเช่นเดียวกับสิ่งอื่นอีกมากมาย พวกเขาไม่มีตราประจำตระกูลอันเป็นธรรมเนียมทั่วไปในหมู่ตระกูลชั้นสูงของเจ็ดราชอาณาจักร จอนจึงบอกให้พวกเขาพักผ่อนคิดขึ้น และเห็นว่าพวกเขาทำได้ดีทีเดียว ผ้าคลุมไหล่เจ้าสาวที่ซิกอร์ร้นำมาคลุมไหล่ท่านหญิงอลิสนั้นมีวงกลมสีทองแดงบนพื้นซึ่งเป็นผ้าขนสัตว์สีขาว ล้อมรอบด้วยเปลวเพลิงที่ทำจากไฟไหม้สีแดงสด ภาพเลียนแบบดวงตะวันแผ่รัศมีของคาร์สตาร์คอยู่ตรงนั้นสำหรับคนที่สนใจจะมอง แต่ก็แตกต่างพอที่จะทำให้ตรานั้นเหมาะสมสำหรับ

ตระกูลเธนน์

แม้กนาร์เรียกได้ว่าแทบจะกระชากผ้าคลุมไหล่หญิงพรหมจรรย์จากไหล่ของอลิส แต่เมื่อห่มผ้าคลุมไหล่เจ้าสาวให้นาง เขาแทบจะหนุ่มนวลทีเดียว ขณะที่กัมลงจุมพิตแก้มนาง ลมหายใจของพวกเขาก็รวมเป็นหนึ่งเดียวกัน เปลวไฟไหม้ขึ้นอีกครั้ง คนของราชินีเริ่มจะขับขานบทสรรเสริญ “เสร็จหรือยัง” จอนได้ยินชาติินกระซิบถาม

“เสร็จเรียบร้อยทุกอย่าง” มัลลีพึมพำ “และเป็นเรื่องดีด้วย พวกเขาแต่งงานกัน ส่วนข้าหนาวจนจะแข็งแล้ว” เขาห่อตัวด้วยชุดสีดำที่ดีที่สุด ผ้าขนสัตว์ไหมเสียดจนแทบจะยังไม่มีโอกาสซิดลงเลย แต่สายลมทำให้แก้มเขาแดงพอกๆ กับเส้นผม “ฮือบบบผสมเหล้าองุ่นกับอบเชยและกานพลู นั่นจะทำให้เราอบอุ่นได้บ้าง”

“กานพลูคืออะไร” โอเวนบ้าเป๋อถาม

หิมะเริ่มตกหนักขึ้นและไฟในคูกี้วูบดับไป ผู้คนเริ่มแยกย้ายและหลั่งไหลออกจากลาน คนของราชินี คนของพระราชินี และพวกชนเสรีต่างก็กระวนกระวายที่จะออกไปให้พ้นจากกระแสดลมและอากาศหนาวเหน็บ “นายข้าจะเลี้ยงฉลองกับพวกเราไหม” มัลลีถามจอน สโนว์

“อีกไม่ช้าหรอก” ซิกอร์นอาจจะถือว่าเป็นการดูหมิ่นหากเขาไม่ปรากฏตัวและจะว่าไป การแต่งงานครั้งนี้ก็เป็นผลงานของข้าเอง “แต่ข้ามีเรื่องอื่นต้องไปจัดการก่อนนะ”

จอนเดินข้ามไปหาราชินีเซลีส โดยมีโกสต์อยู่ข้างๆ รองเท้าบู๊ตของเขาบดลงบนกองหิมะเก่าๆ การดักหิมะออกจากทางเดินจากอาคารหนึ่งไปอีกแห่งหนึ่งกำลังกินเวลามากขึ้นทุกขณะ มากขึ้นไปเรื่อยๆ พวกหนุ่มๆ กำลังหันไปฟังทางเดินใต้ดินที่พวกเขาเรียกกันว่าทางหนอน

“...พิธีช่างงดงามเหลือเกิน” ราชินีกำลังพูด “ข้ารู้สึกถึงสายตาแผดเผาของจ้าวของเราที่จับจ้องเรา โอ ท่านไม่มีทางรู้หรอกว่ากี่ครั้งแล้วที่ข้าอ่อนวอนสแตนนิสให้เราเข้าพิธีวิวาห์กันอีกครั้ง การผนึกกรรมของร่างกายและจิตวิญญาณอย่างแท้จริงซึ่งประทานโดยจ้าวแห่งแสง ข้ารู้ว่าข้าจะมีลูกให้พระราชินีได้อีกหากว่าเราได้หลอมรวมกันในกองไฟ”

หากจะมีลูกให้เขามากกว่านี้ ท่านต้องทำให้เขาขึ้นเตียงท่านให้ได้ก่อน แม้แต่ที่ผากำแพง ก็เป็นที่รู้จักกันไปว่สแตนนิส บาราเจียน หลีกทางภรรยา ของตนมาหลายปีแล้ว ใครๆ คงได้แต่จินตนาการว่าพระราชามีปฏิกิริยา อย่างไรต่อข้อเสนอให้เข้าพิธีวิวาห์เป็นครั้งที่สองระหว่างที่เขากำลังทำสงคราม เช่นนี้

จอห์นโค้งคำนับ “หากฝ่าบาทจะโปรด งานเลี้ยงรอท่านอยู่”

ราชินีมองเจ้าโกลด์อย่างระแวง แล้วก็เงยหน้าขึ้นมองจอห์น “แน่นอน ท่านหญิงเมลิซานดร์ย่อมรู้ทางอยู่แล้ว”

นักบวชหญิงแดงเอ่ยขึ้น “ข้าต้องดูแลกองไฟของข้า ฝ่าบาท เพื่อบางที รัลลอร์ดอาจจะยอมให้ข้าได้เห็นพระราชาลักแวบหนึ่ง เห็นชัยชนะอันยิ่งใหญ่ บางอย่างสักแวบหนึ่ง บางทีนะ”

“โอ” ราชินีเซลีสท่าทางเห็นด้วยอย่างยิ่ง “แน่นอน...เรามาสดขอมหาพินิจิต จากจำวของเรากันเถอะ...”

“ซาติน พาฝ่าบาทไปยังที่นั่งของท่านด้วย” จอห์นบอก

เซอร์เมลกอร์นก้าวออกมาข้างหน้า “ข้าจะอารักขาฝ่าบาทไปทำงานเลี้ยงเอง เราไม่ต้องใช้...พ่อบ้านของท่านหรอก” ลักษณะการเอ่ยคำว่าพ่อบ้านของชาย ผู้นั้นบอกจอห์นว่าเขาคิดที่จะพูดคำอื่น *เด็ก สัตว์เลี้ยง หรือนางโลมละ*

จอห์นคำนับอีกครั้ง “ตามที่ท่านต้องการ ข้าจะไปสมทบกับท่านในไม่ช้า”

เซอร์เมลกอร์นยื่นแขนให้ ราชินีเซลีสจับแขนนั้นอย่างแข็งแรง มีมือ อีกข้างของนางแตะไหล่บุตรสาว พวกลูกเปิดหลวงเดินตามหลังขณะที่พวกเขา พากันเดินตัดลานสนาม เดินขบวนไปตามเสียงดนตรีจากกระดิ่งบนหมวกของ ตัวตลก “ใต้ท้องทะเล นายเงือกฉลองกันด้วยซุสปลาดาว และคนบริการเป็น ปูกันหมด” หน้าปู้ร้องก้องขณะพวกเขาเดินไป “ข้ารู้ ข้ารู้ โอ๊ะ โอ๊ะ โอ”

ใบหน้าของเมลิซานดร์เคร่งขึ้น “เจ้านั้นอันตรายนะ หลายครั้งที่ข้าเห็น เขาในเปลวไฟของข้า บางทีมีกะโหลกรายล้อมตัวเขา และริมฝีปากของเขา ก็แดงฉานไปด้วยเลือด”

น่าประหลาดที่ท่านไม่สั่งเผาชายผู้น่าสงสารคนนั้น ขอเพียงมีถ้อยคำ หนึ่งกระซิบใส่หูราชินี และหน้าปู้ก็จะเติมเชื้อไฟให้นางเข้าไปอีก “ท่านเห็น

ตัวตลกในกองไฟของท่าน แต่ไม่มีวีแววของสแตนนิสหรือ”

“ตอนที่ข้ามองหาเขา ข้าเห็นแต่หิมะ”

คำตอบไร้ประโยชน์เหมือนเดิม โคลดาสส่งนกเรเวนไปที่ตีปู้ดมอตต์ เพื่อเตือนพระราชารื่องการทรยศของอาร์นอล์ฟ คาร์สตาร์ค แต่จอนไม่รู้ว่ นกตัวนั้นไปถึงพระราชาทันเวลาหรือไม่ นายธนาคารจากบราวอสก็ออกไปตาม หาสแตนนิสเช่นกัน มีคนนำทางที่จอนมอบให้เขาไปด้วย แต่ในภาวะสงคราม และสภาพอากาศเช่นนี้ ถ้าเขาหาพบก็นับว่ามหัศจรรย์ “ท่านจะรู้ไหม หากว่า พระราชาลิ้นซีฟลง” จอนถามนักบวชหญิงแดง

“เขายังไม่ตาย สแตนนิสคือผู้ที่จ้าวเลือกแล้ว ถูกกำหนดมาแล้วให้เป็น ผู้นำในการต่อสู้กับความมืดมืด ข้าเห็นในเปลวไฟ อ่านพบในคำพยากรณ์โบราณ เมื่อดาวแดงหลังเลือดและความมืดมารวมตัวกัน อะซอร์ อะไฮ จะถือกำเนิด ขึ้นอีกครั้งท่ามกลางควันและเกลือเพื่อปลุกมังกรขึ้นจากศิลา ดราโก้ไนโตน คือสถานที่แห่งควันและเกลือ”

จอนเคยได้ยินเรื่องทั้งหมดนี้มาก่อน “สแตนนิส บาราเธียน เป็นลอร์ด แห่งดราโก้ไนโตน แต่เขาไม่ได้เกิดที่นั่น เขาเกิดที่สตอร์มส์เอนด์ เหมือน ฟีน้องของเขา” เขาขมวดคิ้ว “แล้วมานซ์เล่า เขาก็หลงทางเหมือนกันหรือ เปลวไฟของท่านมีอะไรให้เห็นบ้าง”

“ข้าเกรงว่าจะเหมือนเดิม มีแต่หิมะ”

หิมะ ทางตอนใต้หิมะตกหนัก จอนรู้ ว่ากันว่าซีม่าไปจากที่นั่นเพียงสองวัน ราชมรรคาก็ไม่สามารถผ่านได้แล้ว เมลิซานดร์ก็รู้เช่นกัน และทางตะวันออก พายุอันโหดร้ายกำลังอาละวาดอยู่ที่อ่าวแมวน้ำ จากรายงานล่าสุด กองเรือ ทรุดโทรมที่พวกเขารวบรวมมาเพื่อช่วยเหลือพวกคนเสรีจากฮาร์ดโฮมยังคง รวมกันอยู่ที่อีสต์วอตซ์ริมทะเล ติดอยู่ที่ท่าเรือด้วยทะเลเมื่คลื่นลมแรง “ท่าน เห็นเศษถ่านหินฟุ้งในสายลมที่ตีขึ้นมาไหม”

“ข้าเห็นหัวกะโหลก และเห็นท่าน ข้าเห็นหน้าท่านทุกครั้งที่มองเข้าไป ในเปลวไฟ อันตรายที่ข้าเตือนท่านกำลังใกล้เข้ามาแล้ว”

“กรีซในความคิด ข้ารู้ ขอท่านอย่าต่อความแคลงใจของข้าด้วย ท่านหญิง ของข้า เด็กหญิงสีเทาบนหลังม้าที่กำลังจะตาย กำลังหนีจากการแต่งงาน

ท่านว่าอย่างนั้น”

“ข้าพุดไม่ผิด”

“ท่านพุดไม่ถูก อลิสไม่ใช่อาร์ยา”

“ภาพที่เห็นนั้นเป็นจริง แต่การตีความของข้าต่างหากที่ผิด ข้าก็เป็นมนุษย์ธรรมดาเหมือนท่านนะ จอน สโนว์ มนุษย์ทุกคนทำผิดพลาดได้ทั้งนั้น”

“แม้แต่ลอร์ดผู้บัญชาการ” มานซ์ เรย์เดอร์ กักกลุ่มเมียหอกของเขา ยังไม่กลับมา และจอนก็อดสงสัยไม่ได้ว่านางหญิงแดงจะจงใจโกหกหรือไม่ นางกำลังเล่นเกมของตัวเองหรือเปล่า”

“ท่านเก็บหมาป่าของท่านไว้ข้างกายแล้วจะดี นายข้า”

“โกสต์เทบจะไม่เคยไปไหนไกล” หมาป่าโลกันตร์เงยหน้าขึ้นเมื่อได้ยินเสียงเรียกชื่อมัน จอนเกาหลังหุมน “แต่ตอนนี้ข้าต้องขอตัวก่อน โกสต์ไปกับข้า”

คุกกี้แข็งนั้นแกะขึ้นจากฐานของผากำแพงและปิดด้วยประตูไม้หนาหนัก มีขนาดต่างๆ กันไปตั้งแต่เล็กจนถึงเล็กกว่า บางห้องใหญ่พอที่จะให้คนเดินวนไปมาได้ แต่ห้องอื่นๆ เล็กจนนักโทษถูกบังคับให้นั่งอย่างเดียว ห้องที่เล็กที่สุดนั้นคับแคบจนแม้แต่จะนั่งก็ได้

จอนให้เชลยคนสำคัญอยู่ในห้องที่ใหญ่ที่สุด มีถังให้ถ่ายทุกข์ มีขนเฟอร์มากพอที่เขาจะไม่แข็งตาย และมีเหล้าองุ่นใส่ถุงหนังให้ ยามต้องใช้เวลาค่ำหนึ่งกว่าจะเปิดห้องเขาได้เพราะน้ำแข็งจับตัวแข็งอยู่ในรูกุญแจ บานพับขึ้นสนิมส่งเสียงเอี้ยดอ้าดเหมือนวิญญาณถูกสาปเมื่อวิค วิตเทิลสติค กระซอกประตูเปิดกว้างพอให้จอนแทรกตัวเข้าไปได้ กลิ่นอุจจาระจางๆ ต้อนรับเขา แม้ว่า จะไม่ฉุนเท่ากับที่คาดไว้ แม้แต่อุจจาระยังจับตัวแข็งในอากาศที่หนาวเย็นจนทรมาณเช่นนี้ จอน สโนว์ มองเห็นเงาสะท้อนตัวเองรางๆ อยู่ในผนังน้ำแข็ง

ที่มุมหนึ่งของห้องซัง มีขนเฟอร์กองอยู่ สูงเกือบเท่าตัวคน “คาร์สตาร์ค” จอน สโนว์ เรียก “ตื่นเถอะ”

ขนเฟอร์นั้นขยับไหว บางส่วนแข็งติดกัน และน้ำแข็งที่ปกคลุมก็เป็นประกายยามที่มันขยับ แขนข้างหนึ่งโผล่ออกมา จากนั้นก็เป็นใบหน้าที่ซึ่งประกอบด้วยผมสีน้ำตาลพันกันยุ่งและติดกันเป็นแผ่นแซมด้วยปอยสีเทา

ดวงตาดูดันคู้หนึ่ง จมูก ปาก และเครา มีน้ำแข็งเกาะที่หนวดนักโทษ น้ำมูกแข็งเป็นก้อน “สโนว์” ลมหายใจของเขาเป็นไอในอากาศ จนน้ำแข็งข้างหลังศีรษะเขาเป็นผ้า “ท่านไม่มีสิทธิ์กักตัวข้าไว้ กฎของเจ้าบ้าน...”

“ท่านไม่ใช่แขกของข้า ท่านมาที่ผากำแพงโดยที่ข้าไม่ได้อนุญาต พวกอาชญากร ด้วย เพื่อมานำตัวหลานสาวท่านไปโดยที่นางไม่ยินยอม ท่านหญิงอลิสได้รับขนมปังและเกลือ นางเป็นแขก ส่วนท่านเป็นนักโทษ” จอนปล่อยให้คำพูดนั้น ค้างคาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยว่า “หลานสาวท่านแต่งงานแล้ว”

ริมฝีปากของครีแกน คาร์สตัดาร์ค โดนฟันครูดจนถลอก “อลิสมีสัญญาอยู่กับข้า” แม้จะอายุเลยห้าสิบไปแล้ว แต่เขาก็ยังเป็นชายที่แข็งแรงตอนที่เข้าห้องขัง ความหนาวเย็นปล้นเอาความแข็งแรงนั้นไปและทิ้งให้เขาแข็งเกร็งและอ่อนแอ “ลอร์ดบิดาข้า...”

“บิดาท่านเป็นผู้ปกครองปราสาท ไม่ใช่ลอร์ด และผู้ปกครองปราสาทก็ไม่มีสิทธิ์ทำข้อตกลงเรื่องแต่งงานด้วย”

“พ่อข้า อาร์นอล์ฟ เป็นลอร์ดแห่งคาร์โฮลด์”

“ลูกชายมาก่อนอา ตามกฎหมายใดๆที่ข้ารู้จัก”

ครีแกนดันตัวลุกขึ้นยืนและสลัดขนเฟอร์ที่พันข้อเท้าออกไป “แฮร์เรียนตายแล้ว”

หรือจะตายในอีกไม่นาน “ลูกสาวก็มาก่อนอาเช่นกัน หากว่าพี่ชายของนางตาย คาร์โฮลด์ก็จะเป็นของท่านหญิงอลิส และนางก็เข้าพิธีแต่งงานกับซิกอร์น แม็กนาร์แห่งเรนนี่ไปแล้ว”

“คนเถื่อน คนเถื่อนโสโครกที่ชอบฆ่าคน” มือของครีแกนกำหมัด ถูงมือที่ปกคลุมมันอยู่นั้นเป็นหนึ่ง บุขนเฟอร์เข้าสู่ชุดกับผ้าคลุมไหล่ที่ห้อยจากไหล่กว้างของเขาในสภาพด้านๆ แข็งๆ เลื้อยทับกระาะทำจากขนสัตว์สีดำนั้น ประดับรูปดวงอาทิตย์แผ่รัศมีสีขาวประจำตระกูลเขา “ข้าเข้าใจนะว่าเจ้าเป็นอะไร สโนว์ ครึ่งหมาป่าครึ่งคนเถื่อนไงล่ะ มีชาติกำเนิดต่ำจากบฏกับนางโลม เจ้าก็เลยส่งหญิงชาติกำเนิดสูงไปอยู่บนเตียงของคนป่าเถื่อนตัวเหม็นบางคน เจ้าได้ลองลี้มนางก่อนหรือเปล่าล่ะ” เขาหัวเราะ “หากเจ้าตั้งใจจะฆ่าข้า ก็ลงมือเลย จะได้โดนประณามว่าเป็นคนฆ่าญาติตัวเอง เพราะสตัดาร์คกับคาร์สตัดาร์ค

ก็สายเลือดเดียวกัน”

“ข้าใช้นามสกุลสโนว์”

“ลูกนอกสมรส”

“ข้ามีความผิด อย่างน้อยก็ในข้อนั้น”

“ให้แม่กนาร์คนี่มาที่คาร์โฮลด์ลี เราจะตัดหัวเขาด้ลั้วมเลย แล้วเราจะได้ฉีใส่ปากมัน”

“ซิกอร์นนำชาวเรนน์มาสองร้อยคน” จอนบอกให้รู้ “และท่านหญิงอลิสก็เชื่อว่าคาร์โฮลด์จะเปิดประตูต้อนรับนาง คนของท่านสองคนสาบานแล้วว่า จะรับใช้นางและยืนยันทูสิ่งทีนางพูดเกี่ยวกับแผนการที่พ่อท่านทำไว้กับแรมเซย์สโนว์ ท่านมีญาติสนิทที่คาร์โฮลด์ ข้ารู้มา ท่านอย่าปากคำเดียวก็จะรักษาชีวิตพวกเขาได้ ยอมสละปราสาทซะ ท่านหญิงอลิสจะให้อภัยพวกผู้หญิงที่ทรยศนางและอนุญาตให้พวกผู้ชายสวมชุดดำได้”

ครีแกนสั้นศีรษะ ก้อนน้ำแข็งจับตัวกันบนเส้นผมที่พันกันยุ่ง และกระทบกันเสียงกริ๊กเบาๆ เมื่อเขาขยับตัว “ไม่มีวัน” เขาว่า “ไม่มีวัน ไม่มีวัน ไม่มีวัน”

ข้าน่าจะเอาหัวเขาไปเป็นของขวัญแต่งงานให้ท่านหญิงอลิสกับแม่กนาร์ของนางเสียเลย จอนคิด แต่ไม่กล้าเสี่ยง หน่วยพิทักษ์ราตรีไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทะเลาะเบาะแว้งในอาณาจักร บางคนอาจพูดว่าเขาให้ความช่วยเหลือสแตนนิสมากเกินไปแล้วด้วยซ้ำ ถ้าตัดหัวคนโง่คนนี้ พวกเขา ก็จะอ้างว่าฆ่าชาวเรนน์เพื่อเอาดินแดนของพวกเขาไปยกให้คนเถื่อน ถ้าปล่อยตัวเขาไป เขาก็จะพยายามอย่างที่สุดที่จะฉีกทำลายทุกอย่างที่ข้าทำกับท่านหญิงอลิสและแม่กนาร์ จอนสงสัยว่าถ้าเป็นบิดาเขาจะอย่างไร อาของเขาคงจัดการกับเรื่องนี้อย่างไร แต่เอ็ดดาร์ด สตาร์ค ตายไปแล้ว เบนจิน สตาร์ค ก็หายสาบสูญไปในป่าที่เป็นน้ำแข็งนอกผากำแพง เจ้านี้ช่างไม่รู้อะไรเอาเสียเลย จอน สโนว์

“ไม่มีวันนะเป็นเวลาที่นานมากนะ” จอนว่า “ท่านอาจรู้สึกต่างออกไปในวันพรุ่ง หรืออีกปีนับจากนี้ก็ได้ ถึงอย่างไร ไม่ช้าก็เร็วพระราชสาสน์แดนนิสก็จะกลับสู่ผากำแพง และเมื่อเขากลับมา เขาจะสั่งฆ่าท่าน...เว้นแต่เรื่องจะ

กลับกลายเป็นว่าท่านสวมผ้าคลุมไหล่ดำ เมื่อชายสักคนสวมชุดดำ อาชญากรรมที่เขาก่อไว้จะถูกปลงฝังออกไป” แม้แต่ชายอย่างท่านก็ตาม “ตอนนี้ข้าขอตัวก่อน ข้ามีงานเลี้ยงต้องไปเข้าร่วม”

หลังจากความหนาวเหน็บจนเส็บผิวของคุคน้ำแข็ง ห้องใต้ดินที่คนแออัดก็ร้อนจนจนรู้สึกหายใจไม่ออกตั้งแต่ตอนที่เขาเดินลงบันได อากาศอบอวลไปด้วยกลิ่นควัน เนื้อย่าง และเหล้าอุ่นผสมเครื่องเทศ แอ็กเซล ฟลอเรนซ์กำลังดื่มอวยพรขณะที่จอนนั่งลงบนยกพื้น “แต่พระราชสาสน์แดนนิสและชายาราชินีเซลิส แสงแห่งแดนเหนือ!” เซอร์แอ็กเซลตะโกนขึ้น “แต่รัลลอร์ จ้าวแห่งแสง ขอให้ท่านปกป้องรักษาเราทุกคน! หนึ่งแผ่นดิน หนึ่งเทพ หนึ่งราชา!”

“หนึ่งแผ่นดิน หนึ่งเทพ หนึ่งราชา!” คนของราชินีทวนคำพูดนั้น

จอนดื่มกับทุกคนที่เหลือ อลิส คาร์สตาร์ค จะมีความสุขในชีวิตแต่งงานหรือไม่นั้น เขาบอกไม่ได้ แต่อย่างน้อยคินนี่หนึ่งคินก็ควรจะเป็นคินแห่งการเฉลิมฉลอง

เหล่าพ่อบ้านเริ่มนำอาหารจานแรกออกมา ชูปหัวหอมที่เพิ่มรสชาติด้วยเนื้อแพะและแครอทชิ้นเล็กๆ ไม่ใช่อาหารสำหรับราชวงศ์เสียทีเดียว แต่ก็บำรุงร่างกาย มีรสชาติดีดีพอและทำให้ท้องอุ่น โอเวินป่าเปือยหีบซอ และชนเสรีหลายคนก็ถือปี่และกลองมาร่วมวงด้วย ปี่และกลองชุดเดียวกับที่พวกเขาเล่นคลอระหว่างที่มานซ์ เรย์เดอร์ โจมตีผากำแพงนั่นเอง จอนคิดว่าตอนนี้มันฟังดูอ่อนหวานขึ้น มีขนมปังสีน้ำตาลเนื้อหยาบอุ่นๆ จากเตามาพร้อมกับชูปด้วย เกลือและเนยวางอยู่บนโต๊ะ ภาพที่เห็นทำให้จอนหดหู พวกเขามีเกลือพอกิน โบเวน มาร์ช บอก แต่เนยชุดสุดท้ายจะหมดภายในหนึ่งรอบดวงจันทร์

พลินต์เผาและนอร์ริย์ได้นั่งที่อันมีเกียรติอย่างสูงถัดจากยกพื้นลงไป ทั้งสองคนแกล้งกันว่าจะออกทัพไปกับสแตนนิส พวกเขาจึงส่งลูกชายหลานชายไปแทน แต่พวกเขาก็ยังว่องไวพอที่จะลงมาที่คาสเซิลแบล็กเพื่อร่วมงานวิวาห์ได้ แต่ละคนพาแม่นมมาที่ผากำแพงด้วย หญิงของนอร์ริย์อายุสี่สิบ มีหน้าอกใหญ่โตมโหฬารที่สุดเท่าที่จอน สโนว์ เคยเห็น ส่วนเด็กสาวของพลินต์อายุสิบสี่และอกแบนเหมือนเด็กผู้ชาย แม้จะไม่ขาดแคลนน้ำนม เมื่อมีสองคนนี้รวมกัน เด็กที่วัลเรียกว่าวายุร้ายก็ดูเหมือนจะเติบโตแข็งแรงดี

จนรู้สึกขอบคุณในเรื่องนั้น...แต่ข้อดีใจหนึ่งที่เขาไม่เชื่อว่านักบรสองคนที่แก่ชราผมชาวเซ่นนั้นจะรีบร้อนลงจากเนินเขาของตนด้วยเหตุผลนั้นเพียงอย่างเดียว แต่ละคนมีนักสู้ตามมาเป็นพรวน ของพลินต์เฒ่าห้าคน ส่วนของนอร์รี่สิบสองคน ทุกคนนั่งห่มหนังสัตว์เก่าโทรมและหนังตอกหมุดน่ากลัวพอกๆกับโฉมหน้าของฤดูเหมันต์ บ้างก็ไว้เครายาว บ้างก็มีแผลเป็น บางคนมีทั้งสองอย่าง ทุกคนล้วนแต่บุชชาหวยเทพเก่าแห่งแดนเหนือ หวยเทพเดียวกันกับที่พวกชนเสรีนอกผากำแพงบูซา แต่พวกเขาก็นั่งอยู่ตรงนี้ ตีไม้ให้กับงานสมรสที่ประสาทรด้วยเทพแดงแสนพิลึกพิลั่นจากโพ้นทะเล

ก็ดีกว่าไม่ยอมตีมันนะ ทั้งพลินต์หรือนอร์รี่ต่างไม่ได้คว่ำจอกให้เหล้าอุ่นทรหดพื้น นั่นอาจเป็นสัญญาณบอกถึงการยอมรับอยู่บ้าง หรือบางทีพวกเขาอาจจะแค่ไม่อยากให้เหล้าอุ่นไต่รสดีต้องเสียเปล่าก็ได้ พวกเขาจะไม่ได้ลิ้มรสมันมากนักหรอกบนเนินผาหินของตน

ระหว่างอาหารแต่ละจาน เซอร์แอ็กเซล ฟลอเรนต์ นำราชินีเชลีสออกไปเดินรำ คนอื่นๆตามไป เริ่มจากอัศวินของราชินี ซึ่งจับคู่กับนางกำนัลของนาง เซอร์บรูสพาเจ้าหญิงชีรินออกเดินรำเป็นครั้งแรก จากนั้นก็เปลี่ยนไปเดินกับมารดาของนางบ้าง ส่วนเซอร์นาร์เบิร์ตเดินรำกับนางกำนัลแต่ละคนของเชลีสเวียนกันไป

คนของราชินีมีจำนวนมากกว่านางกำนัลของราชินีถึงสามต่อหนึ่ง ดังนั้นแม้แต่สาวใช้ที่ต่ำต้อยที่สุดก็ยังถูกรบเร้าให้ออกไปเดินรำ หลังจากผ่านไปหลายเพลง ฟัน้องชุดดำบางคนก็จดจำทักษะที่เคยเรียนในราชสำนักและปราสาทสมัยตนยังเยาว์วัยก่อนที่บาปที่กระทำจะส่งตนมาที่ผากำแพงได้ และออกไปเดินรำเช่นกัน อัลเมอร์ ตาเฒ่าเจ้าเล่ห์แห่งปาราชันพิสุจน์ให้เห็นว่าเดินรำได้คล่องแคล่วไม่แพ้ียงธนู ไม่ต้องสงสัยว่าเขาต้องเล่าเรื่องราวของกลุ่มภราดาแห่งปาราชันให้คู่เต้นฟังแน่ ตอนที่เขายื่นไม้ไปกับไซมอน ทอยน์ และเป็นพุงโต แล้วช่วยเวนดากวางขาตติตราที่นั่นท้ายของเฉลยชาติกำเนิดสูงของนาง ซาตินั้นสง่างาม เขาเดินรำกับสาวใช้สามคนสลับก้นไปแต่ไม่เคยเข้าไปหาสุภาพสตรีตระกูลสูงเลย ซึ่งจอนเห็นว่าเป็นการฉลาดแล้ว เขาไม่ชอบสายตาที่อัศวินบางคนของราชินีมองพอบ้านเลย โดยเฉพาะเซอร์พาเทริกแห่ง

ภูผาราชน เจ้านั้นอยากจะได้เลือดชนิดๆ หน่อยๆ เขาคิด เขากำลังมองหา
สิ่งยั่วยุบางอย่าง

เมื่อโอเวนบ้าเปือเริ่มเต้นรำกับตัวตลกหน้าปู เสียงหัวเราะก็สะท้อนก้อง
เพดานโค้ง ภาพนั้นทำเอาท่านหญิงอลิสัยม์ออกมา “พวกท่านเต้นรำบ่อยไหม
ที่คาสเซิลแบล็กนี่นะ”

“ทุกครั้งที่เราจัดงานวิวาร์ห์ ท่านหญิงของข้า”

“ท่านเต้นรำกับข้าได้นะจะบอกให้ แต่ตามมารยาทนะ ตอนนั้นท่านก็เคย
เต้นกับข้า”

“ตอนนั้นหรือ” จอนเย้า

“สมัยเราเป็นเด็กนี่” นางบิชนมปังมาขึ้นหนึ่งแล้วปาลีเฮา “ท่านก็รู้อีตี่นี่”

“ท่านหญิงของข้าควรเต้นรำกับสามีตัวเอง”

“ข้าเกรงว่าแม่กนาร์ของข้าไม่ใช่คนที่ชอบเต้นรำ หากท่านไม่เต้นรำกับข้า
อย่างน้อยก็รินเหล้าองุ่นผสมเครื่องเทศให้ข้าสักหน่อยสิ”

“ตามที่ท่านมัญชา” เขาส่งสัญญาธเรียกเหยือกเหล้า

“เออละ” อลิสัยม์เอ่ยขณะที่จอนรินเหล้าองุ่น “ตอนนั้นข้าเป็นหญิงที่แต่งงาน
แล้ว สามีคนเถื่อนกับกองทัพคนเถื่อนน้อยๆ ของเขา”

“ซนเสรีคือคำที่พวกเขาเรียกตัวเอง อย่างน้อยก็ส่วนใหญ่ละ แต่ชาวเธนน์
เป็นอีกพวกหนึ่ง เก้าแก่่มาก” อิกริตต์เคยบอกเขาเช่นนั้น *เจ้านี่ช่างไม่รู้อะไร*
เอาเสียเลย จอน สโนว์ “พวกเขามาจากหุบเขาที่ซ่อนตัวอยู่ตรงปลายด้านเหนือ
ของเขี้ยวน้ำแข็ง ล้อมรอบด้วยยอดเขาสูง และเป็นเวลานานหลายพันปีที่
พวกเขาติดต่อกับชายกับพวกยักษ์มากกว่ากับคนพวกอื่นๆ มันทำให้พวกเขา
แตกต่างจากพวกอื่น”

“แตกต่างกัน” นางว่า “แต่เหมือนเรามากกว่านะ”

“ถูกแล้ว ท่านหญิงของข้า พวกเธนน์มีลอร์ดและมิกฎหมาย” *พวกเขา*
รู้ว่าจะคุกเข่ายอมจำนนอย่างไร “พวกเขาทำเหมืองดินบุกและทองแดงเพื่อเอามา
ทำลักริต หลอมอาวุธและชุดเกราะของตนขึ้นเองแทนที่จะขโมยคนอื่น เป็นคนที่
ภาคภูมิและกล้าหาญ มานซ์ เรย์เตอร์ ต้องทำให้ได้ดีกว่าแม่กนาร์คนเก้า
สามเท่าก่อน สเตอร์ถึงจะยอมรับเขาเป็นพระราชานอกภักดิ์แพง”

“และบัดนี้พวกเขาได้อยู่ตรงนี้แล้ว ในผากำแพงฝั่งของเรา ถูกขับออกจากที่มันบนภูเขาเข้าสู่ห้องนอนของข้า” นางยิ้มขึ้นๆ “มันเป็นความผิดของข้าเอง ลอร์ดบิดาบอกว่าข้าต้องไปรยเสนหีโล่รอบบี้ พี่ชายของท่าน แต่ข้าเพิ่งอายุหกขวบและทำไม่เป็น”

ถูกแล้ว แต่ตอนนี้ท่านอายุเกือบสิบหกปี และเราต้องภาวนาให้ท่านรู้จักวิธีไปรยเสนหีโล่สามที่เพิ่งแต่งงานของท่าน “ท่านหญิงของข้า เสบียงอาหารของท่านที่คาร์โฮลด์เป็นอย่างไรบ้าง”

“ไม่ดีนัก” อลิสถอนหายใจ “พ่อข้าพาไพร่พลของเรามากมายลงใต้ไปกับเขาด้วย จนเหลือแต่ผู้หญิงกับเด็กผู้ชายไว้เก็บเกี่ยวพืชผล คนพวกนี้กับผู้ชายที่แก่เกินไปหรือพิการเกินกว่าจะออกรบได้นะ พืชผลแห้งเหี่ยวอยู่ในไร่นาหรือไม้ก็ถูกฝนฤดูใบไม้ร่วงกระหน่ำจนหล่นสู่พื้นโคลน แล้วตอนนี้หิมะก็มาแล้ว ฤดูหนาวครั้งนี้จะต้องสาหัสนัก คนชราน้อยคนที่จะรอดชีวิตไปได้ และเด็กๆ มากมายก็จะล้มตายเช่นกัน”

นี่เป็นเรื่องเล่าขานที่ชาวเหนือคนไหนๆ ก็รู้ดี “ยายของพ่อข้าเป็นพลินต์คนหนึ่งแห่งขุนเขา นั้น” จอนบอกนาง “พลินต์รุ่นแรก พวกเขาเรียกตัวเอง พวกเขาบอกว่าพลินต์คนอื่นๆ เป็นสายเลือดของลูกชายคนรองๆ ลงไป ซึ่งต้องลงจากเขาเพื่อหาอาหารและที่ดินและภรรยา ชีวิตบนนั้นยากลำบากเสมอเมื่อหิมะตกและอาหารเริ่มขาดแคลน คนหนุ่มก็ต้องเดินทางไปสู่เมืองฤดูหนาวหรือรับใช้ที่ปราสาทแห่งใดแห่งหนึ่ง ชายชราจะรวบรวมผลที่กำลังที่หลงเหลืออยู่และประกาศว่าพวกเขาจะออกไปล่าสัตว์ บางคนถูกพบเจอเมื่อฤดูใบไม้ผลิมาถึง แต่จำนวนมากกว่านั้นไม่มีใครได้พบเห็นอีกเลย”

“เหมือนกับที่คาร์โฮลด์มากที่สุด”

นั่นไม่ทำให้เขาประหลาดใจ “เมื่ออาหารที่ท่านเก็บไว้เริ่มร่อยหรอนะ ท่านหญิงของข้า จงนึกถึงเรา ส่งชายชราของท่านมาที่ผากำแพง ให้พวกเขาเอ่ยคำสาบานของเรา อย่างน้อยอยู่ที่นี้ พวกเขาก็จะไม่ตายอย่างโดดเดี่ยวในหิมะโดยเหลือแต่ความทรงจำที่ให้ความอบอุ่นพวกเขา ส่งเด็กผู้ชายมาให้เราด้วย หากท่านมีเด็กผู้ชายที่พอจะแบ่งปันได้”

“ตามที่ท่านกล่าว” นางแตะมือเขา “คาร์โฮลด์จะจำไว้”

กวางเอลค์กำลังถูกแล่ มันส่งกลิ่นหอมเกินกว่าที่จอนจะมีเหตุผลที่จะคาดหวัง เขาส่งส่วนหนึ่งให้พวกเลเธอร์สที่หอคอยฮาร์ดิน พร้อมกับผักย่างสำหรับวูนวูนสามภาคใหญ่ จากนั้นก็กินเองชิ้นใหญ่ ฮีบบร์สามนิ้วทำได้ดีทีเดียว งานนี้เคยเป็นที่น่าหนักใจ ฮีบบร์มาหาเขาเมื่อสองคืนก่อน ป่นว่าเขาเข้าร่วมหน่วยพิทักษ์ราตรีเพื่อฆ่าคนเถื่อน ไม่ใช่เพื่อทำอาหารให้พวกนั้นกิน “นอกจากนี้ ข้าไม่เคยทำอาหารเลี้ยงฉลองแต่งงานมาก่อนเลย นายข้า พี่น้องชุดดำจะไม่มีวันมีเสีย มันอยู่ในคำสาบานระย่านั้น ข้าให้คำสาบานไปแล้ว”

จอนกำลังกลิ่นเนื้อกวางย่างลงไปด้วยการจับเหล้าอุ่นผสมเครื่องเทศให้ลิ้นคอ เมื่อโคลดาสปรากฏตัวตรงข้อศอกเขา “นก” เขาประกาศ และสอดแผ่นหนังใส่มือจอน จดหมายนั้นประทับซีฟิ่งสีด้าแข็งๆ ฮีสต์วอดซ์จอนรู้ตั้งแต่ก่อนที่จะแกะซีฟิ่งนั้นเสียอีก จดหมายนี้เขียนโดยเมสเตอร์ฮาร์มุนด้วยคือตเตอร์ โฟล์ ไม่สามารถอ่านหรือเขียนได้ แต่คำพูดนั้นเป็นของโฟล์ซึ่งเขียนลงไปตามที่เขาพูด โฝงผางและตรงประเด็น

ทะเลสงบวันนี้ เรือลึบเฮ็ดล่าแล่นไปออกสู่ฮาร์ดโฮมเมื่อน้ำขึ้นตอนเช้า ของบราวอสสามลำ ลิลลี่ล่า ของเราลีล่า สองลำของลิลลันนั้นแทบไม่เหมาะจะออกทะเลเอาเสียเลย เราอาจทำให้คนเถื่อนจมน้ำตายมากกว่าที่ช่วยชีวิตก็ได้ ตามที่ท่านบัญชานกเรเวเนย์ลึบตัวขึ้นเรือด้วย และเมสเตอร์ฮาร์มุนจะส่งรายงานไป ข้าบัญชาการจากเรือกรงเล็บ เฒ่าเกลือผู้เป็นรองผู้บัญชาการบนวิหคดำ เซอร์เกล็นดอนดูแลฮีสต์วอดซ์

“ปีกดำนำข่าวร้ายหรือ” อลิส คาร์สตาร์ค ถาม

“เปล่าหรอก ท่านหญิงของข้า ช่างนี้ซ้ารอมานานแล้ว” แม้ประโยคสุดท้ายจะทำให้ข้ากังวลก็เถอะ เกล็นดอน ฮีเว็ตต์ เป็นชายที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมามากและแข็งแกร่ง เป็นตัวเลือกที่สมเหตุผลผลที่จะบัญชาการยามที่คือตเตอร์ โฟล์ ไม่อยู่ แต่เขาก็เป็นมิตรมากพอๆกับแอลลิเซอร์ ธอร์น จะโอ้อวดได้และเป็นคล้ายกับเพื่อนสนิทของเจนอส สลินด์ แม้จะในเวลาอันสั้น จอน

ยังจำได้ว่าอีเวิร์ตเคยลากเขาลงจากเตียงอย่างไร และความมั่งรู่ลึกลับที่รองเท้าบูต
ของคนผู้นั้นกระแทกใส่ซี่โครงของเขาด้วย ไม่ใช่คนที่ข้าจะเลือก เขาม้วน
แผ่นหนังและสอดมันไว้ในเข็มขัด

อาหารจานปลาเป็นลำดับต่อไป แต่ขณะที่กำลังเลาะก้างออก ท่านหญิง
อลิสก็ลากแม็กนาร์ออกไปเต็นท์ จากลักษณะการเคลื่อนไหวของเขา เห็นได้ชัด
ว่าชิกออร์นไม่เคยเต็นท์มาก่อน แต่เขาตีมเหล่าองุ่นผสมเครื่องเทศเข้าไปมากพอ
เรื่องนั้นจึงดูเหมือนจะไม่สำคัญ

“หญิงสาวชาวเหนือกับนักรบคนเถื่อน ผูกพันเข้าด้วยกันโดยจ้าวแห่งแสง”
เซอร์แอ็กเซล ฟลอเรนต์ เลื่อนตัวมานั่งบนเก้าอี้ว่างของท่านหญิงอลิส “ราชินี
จะเห็นชอบ ข้าใกล้ชิดกับนาง นายข้า ข้าจึงรู้ใจนาง พระราชาสแตนนิสก็
เห็นชอบเช่นกัน”

ถ้ารูส บอลตัน ไม่เอาหอกเสียบศีรษะเขาไปแล้วนะ

“น่าเสียดาย ไม่ใช่ว่าทุกคนจะเห็นด้วย” เคราของเซอร์แอ็กเซลเป็น
พุ่มเว้าแหง้ไต่คางย้อย ขนหยาบๆงอกออกจากหูและจมูก “เซอร์พาเทริกู้สึก
ว่าตัวเขาน่าจะเป็นคู่ที่เหมาะสมกับท่านหญิงอลิสมากกว่า เขาสูญเสียดินแดนของ
ตนไปตอนที่ขึ้นเหนือมา”

“มีหลายคนในห้องนี้ที่สูญเสียมากกว่านั้นมาก” จอนบอก “และอีกมาก
ที่สละชีวิตตัวเองเพื่อรับใช้อาณาจักร เซอร์พาเทริกควรถือว่าตนโชคดีแล้ว”

แอ็กเซล ฟลอเรนต์ ยิ้ม “พระราชาอาจพูดเช่นเดียวกันหากเขาอยู่ที่นี้
แต่จะมีการจัดเสียบยให้แก่อัคริณผู้จงรักภักดีของพระราชาอย่างแน่นอน จริงไหม
พวกนั้นติดตามเขามาไกลและสูญเสียถึงเพียงนี้ และเราจะต้องผูกมัด
คนเถื่อนเหล่านี้กับพระราชาและอาณาจักรด้วย การแต่งงานครั้งนี้เป็นก้าวแรก
ที่เหมาะสม แต่ข้ารู้ว่าราชินีจะต้องพอใจที่ได้เห็นเจ้าหญิงคนเถื่อนแต่งงาน
เช่นกัน”

จอนถอนหายใจ เขาเหนื่อยหน่ายกับการอธิบายว่าวัลไม่ใช่เจ้าหญิงจริงๆ
ไม่ว่าเขาจะบอกพวกนั้นบ่อยแค่ไหน พวกเขา ก็ดูเหมือนจะไม่ได้ยิน “ท่านนี้
คือแฟงก์ เซอร์แอ็กเซล ข้ายกให้ท่านเลย”

“ท่านตำหนิข้าหรือ นายข้า ของรางวัลเช่นนี้ไม่ใช่จะได้มาง่ายๆ นะ

ข้าได้ยินว่านางเป็นเด็กสาวที่ถึงวัยอันสมควรและหน้าตาที่ไม่ได้ชั่วร้ายหรือ
สะโพกเหมาะ ทรวงอกเหมาะ สรรค์สร้างมาเหมาะที่จะมีลูก”

“ใครจะเป็นพ่อให้เด็กเหล่านี้เล่า เซอร์พาเทริกหรือ หรือว่าท่านกันเล่า”

“ใครดีวกัันล่ะ เราชาวฟลอเรนต์มีสายเลือดของพระราชาชาวน
แต่โบราณนะ ท่านหญิงเมลิซานดร่าสามารถประกอบพิธีได้ อย่างที่นางทำให้
ท่านหญิงอลิสกับแม็กนาร์นะ”

“สิ่งเดียวที่ท่านขาดก็คือเจ้าสาว”

“แก้ไขได้ง่ายนิดเดียว” รอยยิ้มของฟลอเรนต์นั้นจอมปลอมจนดูเหมือน
เจ็บปวด “นางอยู่ที่ไหนล่ะ ลอร์ดสโรว์ ท่านย้ายนางไปไว้ที่ปราสาทอื่นของท่าน
หรือไง เกรย์การ์ดหรือว่าซาโดว์ทาวเวอร์ล่ะ หรืออยู่ที่หลุมนางโลมกับหญิงสาว
คนอื่น ๆ” เขาเอียงตัวเข้ามาใกล้ “บางคนบอกว่าท่านเอานางไปเก็บซ่อนไว้เพื่อ
ความสำราญของท่านเอง มันไม่สำคัญสำหรับข้าเลย ขอเพียงแต่นางยังไม่
ตั้งท้อง ข้าจะมีลูกชายหลายๆคนของข้าเองจากนาง หากท่านเป็นคนที่ดีสอน
ให้ม้ารู้รสชาติของการใส่อานละก็ อืม...เราต่างก็เป็นผู้ชายเจนโลกกันทั้งคู่
จริงไหม”

จอนฟังมากพอแล้ว “เซอร์แอ็กเซล หากท่านเป็นหัตถ์ราชินีจริง ๆ ข้าก็
สงสัยราชินีนั่น”

ใบหน้าของฟลอเรนต์เริ่มแดงก่ำด้วยโทสะ “นั่นก็เป็นความจริง ท่าน
ตั้งใจจะเก็บนางไว้ให้ตัวเอง ที่นี้ข้ารู้แล้ว ลูกนอกสมรสอยากตกที่นั่งเดียวกับ
บิดา”

ลูกนอกสมรสไม่ยอมตกที่นั่งเดียวกับบิดาต่างหาก หากลูกนอกสมรส
ต้องการวัล สิ่งที่เขาต้องทำก็เพียงขนนาง “ข้าต้องขอตัวก่อน ท่านเซอร์” เขาว่า
“ข้าต้องสูดอากาศบริสุทธิ์สักหน่อย” ในนี่ยิ่งกลิ่นเหม็น เขาเบือนหน้าไป “นั่นเสียง
เป่าเขานี้”

คนอื่นก็ได้ยินเช่นกัน เสียงดนตรีและเสียงหัวเราะเจียบบลงในทันใด
คนที่เดินร่ำอยู่ซะงักค้างอยู่กับที่และเงียหูฟัง แม้แต่เจ้าโกลด์ยังหูฟัง “พวกท่าน
ได้ยินไหม” ราซินีเซลีสถามอัศวินของตน

“เขาคึก ฝ่าบาท” เซอร์นาร์เบิร์ตบอก

มือของราชินีตัวด้วขึ้นแตะลำคอตนเอง “เราถูกโจมตีหรือ”

“ไม่ใช่ ฝ่าบาท” อัลเมอร์แห่งปาราชันพูด “คนที่เฝ้าระวังบนผากำแพงน่าจะเท่านั้นเอง”

เป่าหนึ่งครั้ง จอน สโนว์ คิด นักลาดตระเวนกลับมา

แล้วมันก็ดังขึ้นอีก เสียงนั้นดูเหมือนจะก้องไปทั่วห้องใต้ดิน

“เป่าสองครั้ง” มัลลีเอ่ยขึ้น

พี่น้องชุดดำ ชาวเหนือ ชนเสรี ชาวธนน คนของราชินี ทั้งหมดนั่งเงยบเงียหูฟัง เวลาผ่านไปชั่วหัวใจเต้นห้าครั้ง แล้วก็สิบ ยี่สิบ แล้วโอเวินบ้าเป่อกก็หัวเราะเบาๆ จอน สโนว์ หายใจออกอีกครั้ง “เป่าสองครั้ง” เขาประกาศ “คนเถื่อนนะ” วิล

ทอร์มุนด์ผู้ฆ่ายักษ์มาแล้วในที่สุด

เดเนริส

ห้องโถงก้องไปด้วยเสียงหัวเราะของพวกยันโค บทล่านำของพวกยันโค เสียงสวดภาวนาของพวกยันโค นักร่ายรำก็รำรำไป ส่วนนักดนตรีเล่นท่วงทำนองแปลกหูด้วยกระดิ่ง อุปกรณ์ทำเสียงแหลม และถุงอัฒลมนักขับล่านำขับขานล่านำรักโบราณด้วยภาษากิสเก่าที่ฟังไม่เข้าใจ เหล้าองุ่น ไหลริน ไม่ใช่ของเหลวสีดจางของอ่าวพ่อค้าทาส แต่เป็นเหล้าองุ่นรุ่นที่มีรสเข้มข้นหอมหวานจากอาร์เบอร์และเหล้าองุ่นฝืนจากการ์ธที่เสริมรสชาติด้วยเครื่องเทศแปลกๆ ชาวยันโคมาตามคำเชิญของพระราชินีฮาดาร์ เพื่อลงนามในข้อตกลงสันติภาพและเป็นสักขีพยานการเกิดขึ้นอีกครั้งของสนามต่อสู้อันมีชื่อเสียงระบือไกลของมีริน สามิผู้สูงศักดิ์ของเธอเปิดพิระมิตใหญ่เพื่อจัดงานเลี้ยงพวกเขา

ข้าเกลียดสิ่งนี้ เดเนริส ทาร์แกเรียน คิด มันเกิดขึ้นได้อย่างไร ที่ข้ากำลังดื่มแล้วก็ยิ้มกับคนที่ข้าอยากจะถลกหนังมากกว่านะ

เนื้อสัตว์และเนื้อปลารวมแล้วกว่าสิบชนิดถูกนำมาบริการ มีทั้งเนื้ออูฐ เนื้อจระเข้ ปลาหมึกร้องเพลง เบ็ดเคลือบเงา และหนอนหนาม โดยมีเนื้อแพะ แสม และม้าสำหรับคนที่นิยมอาหารไม่แปลกนัก รวมทั้งเนื้อสุนัขด้วย งานเลี้ยงของชาวกิสจะสมบูรณ์ไปไม่ได้ถ้าขาดอาหารจากเนื้อสุนัข พ่อครัวของฮาดาร์เตรียมเนื้อสุนัขไว้สี่แบบแตกต่างกัน “ชาวกิสกินทุกอย่างที่ว่ายน้ำได้หรือบินได้หรือคลานได้ ยกเว้นมนุษย์กับมังกร” ดาอารีโอเตือนนางแล้ว “และข้าพนันเลยว่าพวกเขาจะกินมังกรด้วย ถ้ามีโอกาสแม้สักครั้ง” แต่

เนื้อเพียงอย่างเดียวไม่ถือว่าเป็นมื้ออาหาร ดังนั้นจึงมีผลไม้ เมล็ดพืช และ ผักด้วย อากาศอบอุ่นไปด้วยกลิ่นหญ้าฝรั่งเศส อบเชย กานพลู พริก และ เครื่องเทศราคาแพงอื่นๆ

เดนิแทบจะไม่แตะสักคำ นี่คือนันทิภาพ เธอบอกตัวเอง นี่คือนสิ่งที่ข้า ต้องการ สิ่งที่ข้าพยายามให้ได้มา นี่คือนเหตุผลที่ข้าแต่งงานกับอิซดาห์ร แล้วทำไมมันถึงมีรสชาติราวกับความพ่ายแพ้เหลือเกินเล่า

“อีกครู่สั้นๆ เท่านั้น ยอดรัก” อิซดาห์รรับรองกับเธอ “อีกไม่นาน พวกынไคก็ไปแล้ว พันธมิตรและทหารรับจ้างของพวกเขาจะไปด้วย แล้วเราก็จะได้ทุกอย่างที่เราต้องการ นันทิภาพ อาหาร การค้า ทำเรือของเราเปิดขึ้น อีกครั้ง เรือได้รับอนุญาตให้ผ่านเข้าออกแล้ว”

“พวกเขาอนุญาตเช่นนั้น ไซ้” เธอตอบ “แต่เรือรบของพวกเขายังอยู่ พวกเขาสามารถกำมือขยุ้มคอเราได้ทุกเมื่อที่ต้องการ พวกเขาเปิดตลาดค้าทาส อยู่ในระยะที่มองเห็นกำแพงของข้า!”

“นอกกำแพงของเราละ ราชินีที่รัก นั่นเป็นเงื่อนไขข้อหนึ่งของ นันทิภาพ ที่ว่าชาวынไคมิเสรีที่จะค้าทาสได้เหมือนแต่ก่อน โดยไม่มีใคร ปรบกวน”

“ก็ไปทำในเมืองของพวกเขาเองสิ ไม่ใช่ในที่ที่ข้าต้องมอง” พวกนายทาส ผู้ชำนาญลาดตั้งคอกนอนของทาสและแท่นประมูลอยู่ทางใต้ของสคาฮาซาดาน ตรงที่แม่น้ำสีน้ำตาลสายกว้างไหลลงสู่อ่าวพ่อค้าทาส “พวกเขาเยะเย้ยข้าซึ่งๆ หน้า แสดงให้เห็นว่าข้าช่างไร้อำนาจที่จะหยุดยั้งพวกเขา”

“พวกเขาทำทำทำทำ” สามีสองศักดิ์ของเธอพูด “เป็นการแสดงอย่างที่ทำนว่านั่นแหละ ปล่อยให้พวกเขาเล่นละครไป พอพวกเขาไปแล้ว เราก็จะเอาสิ่งที่พวกเขาทิ้งไว้มาทำเป็นตลาดผลไม้แทน”

“พอพวกเขาไปแล้ว” เดนิทวนคำ “แล้วพวกเขาจะไปกันเมื่อไรละ มีคนเห็นทหารม้าตรงที่เลยสคาฮาซาดานไป หน่วยสอดแนมของดอธรากินะ ราคาโร บอก มี คาลซาร์อยู่ข้างหลังด้วย พวกเขาจะได้ตัวเชลย ทั้งชาย หญิง และเด็ก ของขวัญสำหรับพ่อค้าทาสไป” พวกดอธรากินะไม่ซื้อและไม่ขาย แต่ พวกเขามอบและรับของกำนัล “นั่นคือเหตุผลที่พวกынไคตั้งตลาดนี้ขึ้นมา

พวกเขาจะไปจากที่นี่พร้อมทาสใหม่ๆหลายพันคน”

อิซดาห์ร์ โซโลรัก ยักไหล่ “แต่พวกเขาจะไป ตรงนั้นแหละที่สำคัญ ยอดรัก พวกยันไคจะค้าทาส แต่มีรินไม่ทำ นี่คือการที่เราตกลงกัน ทนต่อไปอีกสักพักนะ แล้วมันก็จะผ่านไป”

เดเนริสจึงนั่งเจียบตลอดมื้ออาหาร ห่มตัวด้วยชุดโทการ์ลีแดงสด และความคิดดำมืด พุดเฉพาะเมื่อมีคนพุดด้วย ครุ่นคิดถึงชายและหญิงที่ถูกซื้อและขายนอกกำแพงเมืองของเธอ แม้ขณะที่พวกเขากำลังเลี้ยงฉลองกันอยู่ในเมืองเช่นนี้ ปลอ่ยให้สามมีผู้สูงศักดิ์แสดงโหวตและหัวเราะกับมุกตลกตลกตลกต่างๆของพวกยันไคไป นั่นเป็นสิทธิ์ของพระราชินีและหน้าที่ของพระราชินี

การพุดคุยบนโต๊ะอาหารส่วนใหญ่เป็นเรื่องคู่ต่อสู้ที่จะลงสนามกันในวันพรุ่งนี้ บาริเซนาพมด่าจะเผชิญหน้ากับหมูป่า เขี้ยวของเขาต่อกรกับกริชของนางคราชซ์ก็ลงสู้เช่นเดียวกับเจ้าแมวลายจุด และคู่สุดท้ายของวัน ยักษ์โกกอร์จะสู้กับเบลโลคววมหัทธกระดุก คนหนึ่งจะตายก่อนอาทิตย์ตกดิน *ไม่มีราชินีคนไหนมือสะอาด* เดเนริสบอกตัวเอง เธอนึกถึงโดเรียห์, กัวโร, เอโรห์... นึกถึงเด็กน้อยที่เธอไม่เคยพบ ผู้มีนามว่าฮัชเซีย *ให้คนไม่กี่คนตายในสังเวียนดีกว่าหลายพันคนต้องตายที่ประตูเมือง นี่เป็นราคาค่าของความสุขซ้ำเติมใจจ่าย หากข้ามองย้อนกลับไป ข้าก็จะหลงทาง*

ผู้บัญชาการสูงสุดของยันไค เฮอร์คาส โซยูนซั๊ก อาจจะมีชีวิตมาตั้งแต่สมัยที่เอกอนพิชิตดินแดน เมื่อดูจากรูปร่างหน้าตาของเขา เขาหลังโกง เที้ยวย่น ไม่มีฟัน ทาสร่างกำยำสองคนแบกเขามาที่โต๊ะ ลอร์ดยันไคคนอื่น ๆ ก็แทบไม่น่าประทับใจไปกว่ากันเลย คนหนึ่งตัวเล็กและเตี้ยแคระ แม้ว่าทหารทาสที่คอยรับใช้เขาจะสูงและพอมอย่างน่าเกลียด คนที่สามยังหนุ่มแน่น แข็งแรง และมีเสน่ห์ แต่เมามายจนเดเนริสแทบจะไม่เข้าใจสิ่งที่เขาพุด *สิ่งมีชีวิตพวกนี้พาข้าม้าที่ของเขานี้ได้อย่างไรกันนะ*

นักดาบรับจ้างนั้นเป็นอีกเรื่อง ทุกกลุ่มจากสำนักอิสระทั้งสี่ที่รับใช้ยันไค ต่างก็สั่งผู้บัญชาการของตนมา ตัวแทนของลมโบกคือชายสูงศักดิ์ชาวเพนทอส ที่รู้จักกันในนามของเจ้าชายผ้าขี้ริ้ว กลุ่มทวนยาวส่งโกโล เรแกน ที่ดูเหมือนช่างรองเท้ามากกว่าทหารและพุดจางมีง่า เคราเลือดจากพลพรรคแมวม้าเสียงดัง

ราวกับคนลักโหล เขาเป็นชายร่างใหญ่ที่มีเคราเป็นพุ่มดอกและกระหน่ำหวี เหล่าอู่นและผู้หญิงอย่างน่าอัศจรรย์ เขาตะโกนโหวกเหวก เรอ ผายลม ดั่งสนั่นหวั่นไหวราวกับฟ้าพาด และหยิกสาวใช้ทุกคนที่เข้ามาใกล้ในระยะ เอื้อมถึง เขาจะดิ่งลักคนลงนั่งตักเป็นครั้งคราวเพื่อบีบหน้าอกนางและพอนพื้น ตรงหว่างขา

กลุ่มลูกชายรองก็ส่งตัวแทนมาเช่นกัน หากดาอาริโออยู่ที่นี้ อาหารมื้อนี้ จะจบลงด้วยเลือด ไม่มีข้อตกลงสันติภาพใดจะสามารถทำให้นายทัพของเธอ ยอมให้เป็นสื่อน้ำตาล พลัมม์ เดินอาดๆ กลับเข้ามาในมีรินแล้วจากไปในสภาพ ยังมีชีวิตได้ เดนีเคยสาบานว่าจะไม่เกิดอันตรายใด ๆ กับทูตและผู้บัญชาการ ทั้งเจ็ด แม้นั้นจะยังไม่เพียงพอสำหรับพวกยันไค พวกเขาเรียกร้องตัวประกัน จากเธอด้วย เพื่อให้เกิดความสมดุลกับผู้สูงศักดิ์ชายยันไคสามคนและหัวหน้า นักดาบรับจ้างสี่คน มีรินจึงส่งคนของตนเจ็ดคนออกไปที่ค่ายปิดล้อมเมือง ไปได้แก่ น้องสาวของอิซดาร์ห์ ลูกพี่ลูกน้องของเขาสองคน โจโกผู้เป็นนักรบ โลहितของเดนี จอมพลเรือกรอลิโอของเธอ วีรบุรุษซึ่งเป็นหัวหน้าพวก ผู้เริ่มลทิน และดาอาริโอ นายาริส

“ข้าจะทิ้งสาว ๆ ของข้าไว้กับท่าน” นายทัพของเธอบอกขณะส่งเข็มขัด ดาบกับหญิงรำนสาวทาบพองให้เธอ “เก็บรักษาไว้ให้ข้าด้วย ที่รัก เราไม่ ต้องการให้พวกมันก่อเรื่องเดือดร้อนเลือดตกยางออกในหมู่ชายยันไคหรอก”

กบาลเลียนก็ไม่อยู่เช่นกัน สิ่งแรกที่อิซดาร์ห์ทำเมื่อสวมมงกุฎก็คือย้าย เขาออกจากตำแหน่งผู้บัญชาการกลุ่มสัตว์ร้ายทองเหลือง แล้วเอาลูกพี่ลูกน้อง ของตนเข้ามาแทน คือ มาร์กาซ โซโลรัก ผู้อวบอ้วนซุบซิด แบบนี้ดีที่สุด ผู้ส่ง่างามสี่เขี้ยวบอกว่ามีเรื่องบาดหมางระหว่างโลรักกับแคนแด็ก และ กบาลเลียนไม่เคยปิดบังเลยว่ารังเกียจลอร์ดสามีของข้า ส่วนดาอาริโอ...

ดาอาริโอเพิ่งเริ่มบ้าคลั่งขึ้นตั้งแต่เธอแต่งงาน สันติภาพของเธอไม่ทำให้ เขาพอใจ การแต่งงานของเธอทำให้เขาพอใจน้อยยิ่งกว่า และเขาก็ไม่โกรธ กับการถูกชายชาวดอร์นหลอก เมื่อเจ้าชายเควินทินบอกพวกเขาว่าชาว เวสเทอร์อสอีกคนย้ายข้างมาอยู่กับอีกาพายุตามคำสั่งของเจ้าชายผ้าขี้ริ้ว มีแต่คำขอร้องจากหนอนเทากับผู้เริ่มลทินของเขาเท่านั้นที่หยุดยั้งดาอาริโอ

ไม่ให้ฆ่าพวกเขาทั้งหมด คนแปรพักตร์จอมปลอมถูกขังอย่างปลอดภัยอยู่ในส่วนห้องของพีระมิด...แต่โทษเกี่ยววราวดของดาอาริโอยังคงลุลามต่อไป

เขาจะปลอดภัยกว่าถ้าอยู่ในฐานะตัวประกัน นายทัพของข้าไม่ได้เกิดมาเพื่อสันติภาพ เดี๋ยวนี้ไม่อาจเสี่ยงให้เขาพันเป็นลึนน้ำตาล พลัมม์ ล้มตาย ล้อเลียน อิซดาร์ต่อหน้าราชสำนัก หรือยั่วโมโหพวกย่นไค หรือไม่ก็สร้างความเสียหายให้ข้อตกลงที่เธอต้องยอมสละมากมายเพื่อให้ได้มา ดาอาริโอคือสงครามและความทุกข์โศก ดังนั้นเธอจะต้องกันเขาออกไปให้พ้นจากเตียง พ้นจากใจ และพ้นจากเธอ หากเขาไม่ทรยศเธอ เขาก็จะมีอำนาจเหนือเธอ เธอไม่รู้ว่าตัวเองกลัวสิ่งใดมากกว่ากัน

เมื่อความตะกละตะกลามสิ้นสุดและอาหารทั้งหมดที่กินไปครึ่งๆกลางๆ ถูกเก็บออกไปเพื่อนำไปให้คนยากไร้ที่รวมตัวกันอยู่ข้างล่างตามคำยืนยันกราบทูลของราชินี เหล้าหลังอาหารผสมเครื่องเทศจากการซึ่งสี่เข็มราวกับอำพันก็ถูกรินใส่แก้วทรงแคบสูง จากนั้นความบันเทิงก็เริ่มขึ้น

คณะชายถูกตอน นักขับลำนำชาวย่นไคซึ่งมีเยอร์คาช โซยูนซัค เป็นเจ้าของ ขับขานบทลำนำภาษาจักรวรรดิโบราณให้ฟัง เสียงของพวกเขาทั้งสูงทั้งหวานเสนาะและใสอย่างไม่น่าเป็นไปได้อีก “ท่านเคยได้ยินเสียงขับขานเช่นนั้นไหม ยอดรัก” อิซดาร์ถามเธอ “พวกเขามีเสียงดูทวยเทพเลยนะ ใช่ไหม”

“ใช่” เธอตอบ “แม้ข้าจะอยากรู้ว่าพวกเขาไม่อยากจะมียายาของบุรุษอย่างนั้นหรือ”

นักแสดงทั้งหมดเป็นทาส นั่นเป็นส่วนหนึ่งของการสงบศึก เจ้าของทาสได้รับอนุญาตให้มีสิทธิ์ที่จะนำสมบัติของตนเข้ามาในเมรีนโดยไม่ต้องกลัวว่าจะต้องปล่อยพวกเขาเป็นไท และเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน พวกย่นไคให้สัญญาว่าจะเคารพสิทธิ์และเสรีภาพของอดีตทาสที่เดินให้อิสระภาพไปแล้ว การต่อรองที่เป็นธรรม อิซดาร์ว่า แต่รสนชาติที่มันหึ่งไว้ในปากของราชินีนั้น ผาดเพื่อนัก เธอดื่มเหล้าองุ่นอีกจอกเพื่อล้างมันออกไป

“หากท่านพอใจ เยอร์คาชยินดีที่จะมอบนักขับลำนำให้เรา ข้าไม่สงสัยเลย” สามิผู้สูงศักดิ์ของเธอว่า “ของขวัญที่จะยืนยันสันติภาพของเรา ของประดับในราชสำนักของเรา”

เขาจะมอบชายถูกตอนพวกนี้ให้เรา เคนคิด แล้วเขาก็จะเดินหน้า กลับบ้านและผลิตเพิ่มขึ้นอีก โลกนี้มีเด็กผู้ชายเต็มไปหมด

นักกายกรรมที่มาแสดงต่อจากนั้นก็ไม้อาจทำให้เธอสนใจได้เช่นกัน แม้เมื่อพวกเขาต่อตัวกันเป็นพีระมิดมนุษย์สูงเก้าชั้น โดยมีเด็กหญิงตัวเล็กๆ เปลือยร่างอยู่บนสุด นั่นตั้งใจจะหมายถึงพีระมิดของข้าหรือ ราชนีนั่งล้วย เด็กหญิงบนยอดนั่นตั้งใจให้เป็นข้าหรือเปล่า

หลังจากนั้นลอร์ดสามีของเธอก็นำแขกของเธอไปที่เฉลียงด้านล่าง เพื่อที่แขกจากนครสีเหลืองอาจจะได้เห็นมีรินยามราตรี พวกเขานัดถือจอกเหล้า อุ่นอยู่ในมือ เดินเตรออยู่ในสวนเป็นกลุ่มเล็กๆ ใต้ต้นมะนาวและดอกไม้ที่บ้านยามกลางคืน แล้วเคนก็พบว่าตัวเองกำลังประจันหน้ากับเป็นสีน้ำตาล พลัม

เขาโค้งต่ำ “ฝ่าบาท ท่านสวยมาก อิม ท่านก็สวยอยู่เสมอ ไม่มีใครในบรรดาชายนั้นใครจะสวยได้ถึงครึ่ง ข้าเคยคิดว่าข้าอาจจะนำของขวัญงานวิวาห์มาให้ท่าน แต่ราคาประมูลนั้นสูงเกินไปสำหรับตาแก่เป็นสีน้ำตาล”

“ข้าไม่ต้องการของขวัญจากท่านหรอก”

“สิ่งนี้ท่านอาจต้องการนะ หัวของศัตรูเก่าคนหนึ่ง”

“หัวของท่านเองหรือ” เธอถามอย่างอ่อนหวาน “ท่านทรยศข้า”

“พูดเช่นนั้นก็แข็งกร้าวนัก หากท่านไม่ขัดข้องที่ข้าจะพูด” เป็นสีน้ำตาล เกาจนสีเทาสลับขาวที่เห็นเป็นจุดๆ “เราย้ายไปอยู่ฝั่งที่ชนะ ก็เท่านั้นเอง เช่นเดียวกับที่เราเคยทำมาก่อน และไม่ใช้แต่ข้าคนเดียว ข้าต้องโทษคนของข้าด้วย”

“พวกเขาก็ทรยศข้า นั่นคือสิ่งที่ท่านจะบอกสินะ ทำไมละ ข้าทำไมดีต่อลูกชายรองหรือไง ข้าเคยโกงค่าจ้างที่ต้องจ่ายท่านหรือ”

“ไม่เคยเลย” เป็นสีน้ำตาลว่า “แต่ไม่ใช่เรื่องเงินทองอย่างเดียวหรอก ท่านผู้สูงศักดิ์และยิ่งใหญ่ ข้าเรียนรู้ตั้งนานมาแล้ว ในศึกครั้งแรกของข้า เช้าวันรุ่งขึ้นหลังจากการรบ ข้าเดินคืบเขี่ยศพคนตาย มองหาของมีค่าเล็กๆ น้อยๆ เท่าที่มี ก็มาเจอศพนี้เข้า พลขวานถูกตัดแขนหายจากไหล่ทั้งแขน มีแมลงวันตอมหนึ่ง เลือดแห้งเกรอะกรังไปทั้งตัว อาจเพราะอย่างนั้นถึงไม่มีใครอื่น

แต่ต้องเขาเลย แต่ข้างใต้นั้น เขาสวมเสื้อแขนกุดตอกหมุดตัวนี้ ดูเป็น
หนึ่งคุณภาพดีทีเดียว ข้าคิดว่าอาจจะใส่มันได้พอดี ข้าก็เลยไล่แมลงวันและ
ตัดมันออกจากตัวเขา แต่เจ้าสิ่งนั้นหนักกว่าที่มันควรจะเป็น ใต้ผ้าซับใน เขา
เย็บเหรียญติดไว้มากมาย ทอง ฟ้าบาท ทองสีเหลืองอร่ามงามตา มากพอที่
คนคนหนึ่งจะใช้ชีวิตอย่างลอร์ดได้จนตลอดชีวิตของเขา แต่มันมีประโยชน์
ต่อเขาอย่างไรบ้าง เขาอยู่ตรงนั้นกับเหรียญทั้งหมด นอนจมกองเลือดและ
โคลนโดยแขนข้างหนึ่งถูกตัดไป และนั่นคือบทเรียน เข้าใจไหม เงินคือ
ของหวานและทองคือมารดา แต่เมื่อท่านตาย มันกลับมีค่าน้อยกว่าซั๊กอง
สุดท้ายที่ไหลออกมาตอนนอนตายเสียอีก ข้าเคยบอกท่านแล้วครั้งหนึ่ง
มีนักดาบรับจ้างที่แก่ชราและมีนักดาบรับจ้างที่กล้าหาญ แต่ไม่มีนักดาบรับจ้าง
ผู้กล้าหาญที่แก่ชรา คนของข้าไม่อยากตาย ก็เท่านั้นเอง และเมื่อข้าบอก
พวกเขาว่าท่านไม่อาจปลดปล่อยพวกมังกรออกมาสู้กับพวกยัยไคได้ได้ นั่นก็...”

ท่านมองว่าข้าพ่ายแพ้ เดี๋ยวคิด แล้วข้าเป็นใครถึงจะมีหน้าไปบอกว่า
ท่านคิดผิด “ข้าเข้าใจ” เธออาจหยุดเพียงเท่านั้น แต่เธออยากรู้ “ทองมากพอ
ที่จะใช้ชีวิตอย่างลอร์ดได้ ท่านว่าอย่างนั้น ท่านทำอะไรกับความร่ำรวยทั้งหมด
นั้นเล่า”

เป็นสีน้ำตาลหัวเราะ “ตอนนั้นข้าเป็นเด็กโง่เง่า ข้าบอกชายคนหนึ่งที่ข้า
ถือว่าเป็นสหาย และเขาก็บอกหัวหน้าของเรา และพี่น้องร่วมทัพก็มาปลด
ภาระนั้นจากข้า หัวหน้าบอกว่าข้ายังเด็กเกินไป ข้าจะเอาเงินทั้งหมดนั้น
ไปฝากอยู่กับนางโลมหรืออะไรทำนองนั้นเสียเปล่าๆ แต่เขาให้ข้าเก็บเสื้อ
แขนกุดไว้” เขาถ่มน้ำลาย “ท่านจะไม่มีวันอยากไว้นักดาบรับจ้างคนไหน
หรอก ท่านหญิงของข้า”

“ข้าได้เรียนรู้ข้อนั้นแล้ว สักวันข้าจะต้องขอบคุณท่านแน่ๆ สำหรับ
บทเรียนนั้น”

ดวงตาของเบ็นสีน้ำตาลยิบยิบ “ไม่จำเป็นหรอก ข้ารู้ว่าในใจท่านนึกถึง
การขอบคุณแบบไหน” เขาโค้งอีกครั้งแล้วเดินจากไป

เดนีหันไปมองเมืองของเธอ เลยกำแพงออกไปนั้น มีกระโจมสีเหลือง
ของชาวยัยไคตั้งเรียงเป็นแถวอย่างมีระเบียบอยุธยาทะเล พร้อมคูป้องกัน

ซึ่งพวกทาสชุดให้ กองทหารเหล็กสองกองจากนิวกิส ซึ่งฝึกซ้อมและพกอาวุธ ในลักษณะเดียวกับกลุ่มผู้เริ่มลหิน ตั้งค่ายอยู่ทางฝั่งเหนือของแม่น้ำ กองทหาร กิสอีกสองกองตั้งค่ายอยู่ทางตะวันออก ปิดถนนไปสู่ช่องเขาคิไซ แนวผูกม้า และกองไฟหุงต้มของบรรดากลุ่มอิสระตั้งอยู่ทางใต้ ตอนกลางวัน กลุ่มควัน จางๆ ลอยตัดกับท้องฟ้าเหมือนโบสถ์เทาแห่งวิน พอตกกลางคืน จะมองเห็น กองไฟในระยะไกลๆ ได้ ตรงใกล้อ่าวเป็นสิ่งที่เธอชิงชัง ตลาดทาสตั้งอยู่ หน้าประตูบ้านของเธอเลย ตอนนี้อยู่มองไม่เห็นด้วยอาทิตย์ตกดินแล้ว แต่เธอรู้ว่ามันอยู่ตรงนั้น มันยังทำให้เธอโกรธมากขึ้น

“เซอร์บาริสตัน” เธอเอ่ยขึ้นเบาๆ

อัศวินขาวปรากฏกายขึ้นทันควัน “ฝ่าบาท”

“ท่านได้ยินมากแค่ไหน”

“มากพอ เขาพูดไม่ผิด อย่าได้ไว้ใจนักดาบรับจ้างเด็ดขาด”

หรือราชินี เคนิดคิด “มีใครบางคนในกลุ่มลูกชายรองที่อาจจะโดน กลี้ยกล่อมให้...ปลด...เป็นสื่อน้ำตาลออกได้ไหม”

“เหมือนที่ดาอาร์โอ นาฮาริส เคยปลดหัวหน้าคนอื่นของอีกาพายุ่ะหรือ” อัศวินแฉ่มีท่าทางอึดอัดใจ “อาจจะ มี ข้าไม่รู้หรอก ฝ่าบาท”

ไซ เธอคิด ท่านชื่อตรงเกินไปและมีเกียรติเกินไป “หากไม่เช่นนั้น พวกยักษ์โคจะจ้างอีกสามกลุ่มนั้น”

“พวกเจ้าเล่นที่กับฆาตกรใจโหด เศษสวะในสนามรบนั่นร้อย” เซอร์ บาริสตันเตือน “พร้อมหัวหน้าที่มีแต่ความคิดคดทรยศอย่างพลัมม”

“ข้าเป็นเพียงเด็กสาวคนหนึ่งและรู้เรื่องพวกนั้นน้อยมาก แต่ดูเหมือนว่าเรา *ต้องการ* ให้พวกเขาคิดคดทรยศนะ ครั้งหนึ่ง ท่านคงจำได้ ข้าทำให้ พวกลูกชายรองและอีกาพายุมาร่วมมือกับเราได้”

“หากฝ่าบาทประสงค์จะพูดคุยกับโกโล เรแกน หรือเจ้าชายผ้าชีวรีว เป็นการส่วนตัว ข้าจะนำพวกเขาไปยังที่พักของท่านได้”

“นี่ไม่ใช่เวลา มีเหตุตามากเกินไป หากพวกเขาหายไปย่อมมีคนผิดสังเกต ต่อให้ท่านดึงตัวพวกเขาจากพวกยักษ์โคได้อย่างแนบเนียนก็ตาม เราต้อง หาวิธีที่เสียบกว่านั้นในการเข้าถึงตัวพวกเขา...ไม่ใช่คืนนี้ แต่เร็วๆ นี้แหละ”

“ตามที่ท่านบัญชา แม้ข้าจะเกรงว่านี่ไม่ใช่งานที่เหมาะสมกับข้านัก ในคิงส์แลนดิง งานประเภทนี้เป็นหน้าที่ของลอร์ดนักร้องหรือแมงมุม พวกเราอัศวินเหล่านี้เป็นคนไม่มีชั้นเชิง เก่งแต่การสู้รบ” เขาตบด้ามดาบ

“นักโทษของเรา” เดนีแฉะ “พวกเวสเทอโรสที่ย้ายมาจากลมโบกพร้อมกับชายชาวดอร์นสามคนนะ เรายังขังพวกเขาอยู่ในคุกใช้ใหม่ ใช้พวกเขาสิ”

“ท่านหมายถึงให้ปล่อยพวกเขาหรือ นั่นฉลาดแล้วใช้ใหม่ พวกเขาถูกส่งมาที่นี่เพื่อพยายามเข้าถึงท่านให้ท่านไว้วางใจ เพราะฉะนั้นพวกเขาอาจทรยศฝ่าบาทได้ตั้งแต่ครั้งแรกที่มีโอกาสเลยนะ”

“แล้วพวกเขาก็จะคว้าน้ำเหลว ข้าไม่ไว้วางใจพวกเขาหรอก ข้าจะไม่มันไว้วางใจพวกเขา” หากพูดตามความจริง เดนีลืมนไปแล้วว่าการไว้วางใจนั้นทำอะไร “เรายังสามารถใช้พวกเขาได้ มีคนหนึ่งเป็นผู้หญิง เมริส ส่งนางกลับไปในฐานะ... สิ่งแสดงความนับถือของข้า หากหัวหน้าของพวกเขาเป็นคนฉลาด เขาจะเข้าใจ”

“ผู้หญิงคนนั้นร้ายที่สุดในบรรดาทั้งหมด”

“ยังดีเข้าไปใหญ่” เดนีตริกตรองอยู่ชั่วครู่ “เราน่าจะหยั่งเสียงพวกทวนยาวด้วย แล้วก็พลพรรคแมว”

“คราเลือด” เซอร์บาร์ริสตันยิ่งขมวดคิ้วหนักขึ้น “หากฝ่าบาทจะโปรด เราไม่ต้องการให้เขามีส่วนร่วม ฝ่าบาทยังเยาว์เกินกว่าจะจำเรื่องพระราชกฤษฎีกาต่างค์แดงได้ แต่คราเลือดผู้นี้ถูกตัดมาจากผ้าโหดร้ายผืนเดียวกันนั้น ไม่มีศักดิ์ศรีในตัวเขา มีแต่ความกระหาย... หังทอง หังเกียรติยศ หังเลือด”

“ท่านรู้จักคนพวกนั้นดีกว่าข้า ท่านเซอร์” หากคราเลือดจะเป็นคนที่ไร้เกียรติและละโมภที่สุดใหญ่ในหมู่ผู้รับจ้างจริงๆ ละก็ เขาอาจจะเอนเอียงได้ง่ายที่สุด แต่เธอเกลียดนักที่จะต้องคัดค้านคำปรึกษาของเซอร์บาร์ริสตันในเรื่องเช่นนั้น “ทำตามที่ท่านเห็นว่าดีที่สุดก็แล้วกัน แต่ไวๆ หน่อยนะ ถ้าข้อตกลงสันติภาพของฮิซดาห์รเกิดพังทลายลง ข้าก็อยากจะได้ริยมพร้อมข้าไม่ไว้วางใจพวกพ่อค้าทาสเลย” *ข้าไม่ไว้วางใจสามิตัวเอง* “พวกเขาจะหันมาเล่นงานเราเมื่อมีสัญญาณแรกของความอ่อนแอให้เห็น”

“พวกยันไคก็อ่อนแอลงเช่นกัน ว่ากันว่าโรคท้องร่วงเป็นเลือดได้แพร่ระบาดในหมู่พวกทอลอส และแพร่กระจายข้ามแม่น้ำมาที่กองทหารหน่วยที่สามของกิสแล้ว”

นางม้าตัวซืด เดเนริสถอนหายใจ เควธเตือนซ้ำแล้วว่านางม้าตัวซืดกำลังจะมา นางบอกข่าวเรื่องเจ้าชายดอร์นด้วย บุตรชายพระอาทิตย์ นางบอกข่าวอีกมากมาย แต่ล้วนเป็นปริศนาทั้งสิ้น “ข้าไม่สามารถหวังพึ่งโรคระบาดให้ช่วยข้าจากศัตรูหรอก ปล่อยเมริสคนงามให้เป็นอิสระ ทันที่”

“ตามที่ท่านบัญชา แต่ว่า...ฝ่าบาท หากข้าจะบังอาจพูด มีถนนอีกสายหนึ่ง...”

“ถนนสายดอร์นนะหรือ” เดเนริสใจ ชายชาวดอร์นสามคนอยู่ในเงาเลี้ยง ตามที่เหมาะสมกับยศศักดิ์ของเจ้าชายเควินทิน แต่เรซเน็กกลับจัดการให้พวกเขาห่างไกลจากสามีมของนางมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ดูท่าทางอิซดาร์ก็ไม่ได้มีนิสัยขี้หึง แต่ไม่มีชายใดพอใจที่ชายซึ่งเคยเป็นคู่แข่งในการเกี้ยวพาราสีอยู่ใกล้เจ้าสาวหมดๆ ของตนหรอก “เด็กหนุ่มคนนั้นดูท่าทางน่าคบหาและพูดจาดี แต่ว่า...”

“ตระกูลมาร์เทลเป็นตระกูลโบราณและสูงศักดิ์ ทั้งยังเป็นสหายผู้ภักดีต่อตระกูลทาร์แกเรียนมานานกว่าหนึ่งศตวรรษแล้ว ฝ่าบาท ข้ารู้สึกเป็นเกียรติที่ได้รับเชิญน้อยของเจ้าชายเควินทินในเจ็ดราชอาณาจักรของบิดาท่าน เจ้าชายเควินนั้นเป็นพี่น้องร่วมทัพที่ท้องอาจเท่าที่ชายใดจะอยากพบเจอ เควินทิน มาร์เทล มีสายเลือดเดียวกัน หากฝ่าบาทจะโปรด”

“ข้าจะโปรดหากว่าเขาปรากฏตัวพร้อมดาบห้าหมื่นเล่มที่เขาพูดถึง แทนที่จะนำอัศวินสองคนกับแผ่นหนังจารึกมา แผ่นหนังจารึกจะช่วยป้องกันคนของข้าจากพวกยันไคได้หรือเล่า หากเขามาพร้อมมกองเรือ...”

“ซันสเปียร์ไม่เคยมีกำลังทางทะเลนะ ฝ่าบาท”

“ใช่” เดเนริสจับประวัติศาสตร์ของเวสเทอโรสดีพอที่จะรู้ซึ้งนั้น ไม่มีเรือหนึ่งหมื่นลำไปจอดเทียบที่ชายฝั่งทรายของดอร์น แต่เมื่อนางแต่งงานกับเจ้าชายชาวดอร์นของนาง นางก็เผาเรือทั้งหมดนั้นและหันหลังให้ท้องทะเลตลอดกาล “ดอร์นอยู่ไกลเกินไป หากจะเอาใจเจ้าชายองค์นี้ ข้าจะต้องหึงคน

ของข้าทั้งหมด ท่านน่าจะส่งเขากลับบ้านไปเสีย”

“ชายชาวดอร์นขึ้นชื่อเรื่องดีร้ายเป็นยิ่งนัก ฝ่าบาท บรรพบุรุษของเจ้าชายเควินทินสู้รบกับบรรพบุรุษของท่านเป็นส่วนใหญ่ในเวลาสองร้อยปี เขาจะไม่ไปโดยไม่มีท่านไปด้วย”

นั่นเขาจะต้องตายที่นี่ เดเนริสคิด นอกจากว่ามีอะไรในตัวเขามากกว่าที่ข้าเห็น “เขายังอยู่ในงานไหม”

“กำลังดีมอยู่กับอัศวินของเขา”

“พาเขามาหาข้า ได้เวลาที่เขาจะได้พบกับลูกๆของข้าแล้ว”

ความคลางแคลงแวบหนึ่งผ่านมาบนใบหน้ายาวเคร่งขรึมของบาร์ริสตัน เซลมี “ตามที่ท่านบัญชา”

พระราชอาชญาของเธอกำลังหัวเราะอยู่กับเยอร์คาส โซยูนซัค และลอร์ดยันโคคนอื่น ๆ เคนี่ไม่คิดว่าเขาจะนึกถึงเธอ แต่เธอก็สั่งสาวใช้ประจำตัวให้บอกเขาว่าเธอกำลังไปปลดทุกซ์ เชื่อว่าเขาจะถามหา

เซอร์บาร์ริสตันรออยู่ที่บันไดกับเจ้าชายชาวดอร์น ใบหน้าที่สีเหลืองของมาร์เทลแดงและมีเลือดผาด ดิมเหล้าองุ่นมากไป ราชินีสรูป แม้เขาจะพยายามกลบเกลื่อนอย่างดีที่สุดแล้วก็ตาม นอกจากลายพระอาทิตย์ทองแดงที่ประดับเข็มขัดแล้ว เจ้าชายชาวดอร์นก็แต่งตัวเรียบๆ พวกนั้นเรียกเขาว่ากบเดนนี่จำได้ เธอเห็นได้ว่าทำไม เขาไม่ใช่ผู้ชายรูปงามเลย

เธอยิ้ม “เจ้าชายของข้า ทางลงไปข้างล่างนั้นใกล้นัก ท่านแน่ใจนะว่าอยากจะไป”

“หากฝ่าบาทจะโปรด”

“นั่นก็มาเถอะ”

ผู้เฒ่าลทินคูหนึ่งลงบันไดนำหน้าพวกเขา ในมือถือคบไฟ ข้างหลังเป็นพวกสัตว์ร้ายทองเหลืองสองคน คนหนึ่งใส่หน้ากากรูปปลา อีกคนรูปเหยี่ยว แม้แต่ที่นั่นในพิธีมิดของเธอเอง ในคืนอันเป็นสุขด้วยสันติภาพและการเฉลิมฉลองนี้ เซอร์บาร์ริสตันก็ยังยืนกรานที่จะเฝ้าอารักขาเธอทุกหนทุกแห่งที่เธอไป คมณะเล็กๆเดินลงบันไดเป็นระยะทางยาวกันเงียบๆ หยุดพักให้หายเหนื่อยสามครั้งระหว่างทาง “มังกรมีสามหัว” เคนี่บอกเมื่อพวกเขา

อยู่บนบันไดช่วงสุดท้าย “การแต่งงานของข้าไม่จำเป็นจะต้องทำให้ความหวังทั้งหมดของท่านจบสิ้นลงหรอกนะ ข้ารู้ว่าท่านมาที่นี่ทำไม”

“เพื่อท่าน” เควินทินพูดด้วยความกล้าหาญปนขัดเขิน

“ไม่ใช่” เดนนี่ค่าน “เพื่อไฟและเลือดต่างหาก”

ข้างตัวหนึ่งร้องแปร๋นใส่พวกเธอจากคอกของมัน เสียงคำรามตอบจากข้างล่างทำให้เธอหน้าแดงวาบด้วยความร้อนที่เกิดขึ้นกะทันหัน เจ้าชายเควินทินเงยหน้าขึ้นอย่างตกใจ “พวกมังกรรู้เวลาเธออยู่ใกล้” เซอร์บารริสตันบอกเขา

ลูกทุกคนรู้จักแม่ตัวเอง เดนนี่คิด เมื่อทะเลแห้งเหือดและขุนเขาสายไหวในสายลมราวกับใบไม้... “พวกมันร้องเรียกข้า มาเถอะ” เธอจับมือเจ้าชายเควินทินและพาเขาไปที่หลุมซึ่งมังกรสองตัวของเธอถูกขังอยู่ “อยู่ข้างนอกนะ” เดนนี่บอกเซอร์บารริสตัน ขณะที่ผู้เฒ่าลทินเปิดประตูเหล็กบานมหึมา “เจ้าชายเควินทินจะคุ้มครองตัวเอง” เธอดึงเจ้าชายชาวดอร์นเข้าไปข้างในกับเธอไปยืนเหนือปากหลุม

มังกรทั้งสองชูคอไปทางโน้นทางนี้ มองพวกเธอด้วยนัยน์ตาแผดเผา วิเซเรียนได้ทำโซ่เส้นหนึ่งขาดและทำให้เส้นอื่นๆ หลอมละลาย มันเกาะอยู่กับหลังคาหลุมราวกับค้างคาวสีขาวยักษ์ กระจกเล็บจิกลึกลงในอิฐที่ไหม้ไฟ และผุร่วน เรกัลยังคงมีโซ่ล่าม มันกำลังแหะซากวักกระทิง กระดูบนพื้นหลุมอยู่ลึกกว่าครั้งสุดท้ายที่เธอลงมาที่นี่ ผ่นกับพื้นเป็นสีดำและเทา มีขี้เถ้ามากกว่าอิฐ มันจะทนทานต่อไปได้ไม่นานนัก...แต่ข้างหลังมันมีแต่ดินกับหิน มังกรสามารถขุดอุโมงค์ผ่านหินได้ไหม เหมือนมังกรไฟร์เวิร์มของวาเลียเรียกันนะ เธอหวังว่าจะไม่ได้

เจ้าชายชาวดอร์นหน้าซีดขาวราวน้ำนม “ข้า...ข้าได้ยินมาว่ามีสามตัว”

“ใครกอนนอกกล้าเหยื่อ” เขาไม่จำเป็นต้องได้ฟังเรื่องที่เหลือ “ตัวสีขาวชื่อวิเซเรียน ส่วนสีเขียวคือเรกัล ข้าตั้งชื่อมันตามชื่อพี่ชายข้า” เสียงของเธอสะท้อนจากผนังหินไหม้เกรียม เสียงฟังดูเล็กเหมือนเสียงของเด็กหญิง ไม่ใช่เสียงของราชินีและผู้พิชิต และไม่ใช่เสียงปลาบปล้ำของเจ้าสาวหมาดๆ

เรกัลคำรามตอบ และไฟก็ลุกขึ้นท่วมหลุม คล้ายหอกสีแดงและเหลืองพุ่งออกมา วิเซเรียนตอบสนอง เปลวไฟของมันเป็นสีทองและส้ม

เมื่อมันกระพือปีก เมฆหมอกอันเกิดจากเก้าอี้เทาก็ลอยเต็มอากาศ โช้ที่ขาดส่งเสียงแคว้งและกึ่งกึ่งอยู่รอบขามัน เควินทิน มาร์เทล กระโดดถอยไปหนึ่งฟุต

ผู้หญิงที่ใจร้ายกว่านี้อาจหัวเราะเยาะเขา แต่เดนิบีบมือเขาแล้วพูดว่า “ข้าก็กลัวพวกมันเหมือนกัน ไม่ต้องอายหรอกนะ ลูกๆ ของข้าคลุ้มคลั่งและโมโหในความมืดนะ”

“ท่าน...ท่านตั้งใจจะชี้พวกมันรอะะ”

“ตัวใดตัวหนึ่งนะ เรื่องทั้งหมดที่ข้ารู้เกี่ยวกับมังกรก็เท่าที่พี่ชายเล่าให้ฟังสมัยข้ายังเด็ก และบางส่วนของที่ข้าอ่านในหนังสือ แต่ว่ากันว่าแม้แต่เอกอนผู้พิชิตก็ยังไม่เคยกล้าชี้เจ้าเวการ์หรือเมอแรกซิสเลย พี่สาวน้องสาวของเขาก็ไม่กล้าชี้บาเลอเรียนมังกรสยองทมิฬเหมือนกัน มังกรนะมีอายุยืนยาวกว่าคน บางตัวมีชีวิตร้อยปี เจ้าบาเลอเรียนก็เคยมีคนอื่นชี้หลังจากที่เอกอนตาย...แต่ไม่เคยมีใครได้ชี้มังกรสองตัวเลย”

เจ้าวีเซเรียนชูฟ้ออีกครั้ง ควันลอยขึ้นระหว่างพินของมัน และลึกลงไปในคอ พวกเธอเห็นเปลวไฟสีทองกำลังหมุนวน

“พวกมัน...พวกมันเป็นสัตว์ที่น่ากลัวมาก”

“พวกมันเป็นมังกรนี่ เควินทิน” เดนิบียื่นเขียงปลายเท้าและจูบเขาแผ่วเบาที่แก้มข้างละที “ข้าก็เหมือนกัน”

เจ้าชายหนุ่มกลืนน้ำลาย “ข้า...ข้าก็มีสายเลือดมังกรอยู่ในตัวเหมือนกันนะ ฝ่าบาท ข้าสามารถสืบย้อนกลับไปถึงเดเนริสคนแรก เจ้าหญิงทาร์แกเรียนผู้เป็นน้องสาวของพระราชินีแดรอนผู้ประเสริฐและเป็นชายาของเจ้าชายแห่งดอร์น เขาสร้างอุทยานวารีให้นาง”

“อุทยานวารีหรือ” เธอรู้เรื่องดอร์นหรือประวัติศาสตร์ของที่นี่น้อยมาก ถ้าจะให้พูดความจริงละก็

“วังโปรดของพ่อข้า ข้ายินดีที่จะพาท่านไปชมสักวัน มันเป็นหินอ่อนสีชมพูทั้งหลัง มีสระน้ำและน้ำพุ มองออกไปเห็นทะเลด้วย”

“ฟังดูสวยดีนะ” เธอดึงตัวเขาออกห่างจากหลุม เขาไม่เหมาะแก่ที่นี้ เขาไม่ควรมาเลยด้วยซ้ำ “ท่านควรกลับไปที่นี่ ข้าเกรงว่าราชสำนักของข้า

ไม่ใช่สถานที่ปลอดภัยสำหรับท่านนะ ท่านมีศัตรูมากกว่าที่ท่านรู้ ท่านทำให้ดาอาริโอดูเป็นคนโง่ และเขาไม่ใช่คนที่จะลืมเรื่องการดูหมิ่นเช่นนั้น”

“ข้ามีอัศวินของข้า เป็นโล่ป้องกันที่สาบานตนต่อข้า”

“อัศวินสองคน แต่ดาอาริโอมีพวกอีกาพายุห้าร้อยคน และท่านควรจะระวังลอร์ดสามี่ของข้าเช่นกัน เขาดูเป็นคนอ่อนโยนและอารมณดี ข้ารู้ แต่อย่าหลงเชื่อ มงกุฏของฮิซดาห์นั่นมาจากมงกุฏของข้า และเขาก็มีนักรบที่นำกลั้วที่สุดในโลกบางคนสวมมีภักดีอยู่ ถ้ามีใครสักคนคิดที่จะเอาใจเขา ด้วยการกำจัดคู่แข่งสักคน...”

“ข้าเป็นเจ้าของแห่งดอร์นนะ ฝ่าบาท ข้าจะไม่วิ่งหนีทาสและนักดาบรับจ้างหรอก”

ถ้าอย่างนั้นท่านก็เป็นคนโง่จริงๆ เจ้าชายกบ เดี๋ยวมองลูกๆ ที่ดูร้ายของเธออย่างอ้ออิงเป็นครั้งสุดท้าย เธอได้ยินเสียงมังกรทั้งสองร้องลั่นขณะที่เธอพาเด็กหนุ่มกลับไปประตู และเห็นการเล่นแสงกับผนังอิฐ การสะท้อนของเปลวไฟของพวกมัน ถ้าข้าหันกลับไปมอง ข้าจะหลงทาง “เซอร์บาร์ริสตันจะเรียกแก้อัฒามคู่อึ่งมาพาเรากลับขึ้นไปทำงานเลี้ยง แต่การไต่กลับขึ้นไปก็ยิ่งอาจจะเหนื่อยอยู่ดี” ข้างหลังพวกเธอ ประตูเหล็กบานใหญ่ปิดพร้อมเสียงเคล้งดังกึกก้อง “เล่าเรื่องเดเนริสคนนี่ให้ข้าฟังหน่อยสิ ข้ารู้ประวัติศาสตร์อาณาจักรของพ่อข้าน้อยกว่าที่ควร ข้าโตมาโดยไม่เคยมีเมสเตอร์สักคน” มีแต่พี่ชายคนเดียว

“ด้วยความยินดี ฝ่าบาท” เควินทินว่า

เลยเที่ยงคืนไปแล้วกว่าแขกชุดสุดท้ายจะกลับและเดนิได้กลับสู่ห้องพักเพื่อพบกับลอร์ดสามี่และพระราชินีของเธอ อย่างน้อยฮิซดาห์ก็มีความสุขถึงจะเมาอยู่บ้าง “ข้ารักษาสัญญาแล้ว” เขาบอกเธอ ขณะที่ไอร์รีกับจิควีกำลังสวมเสื้อคลุมให้เธอกับเขาเพื่อเข้านอน “ท่านต้องการสันติภาพและมันเป็นของท่านแล้ว”

และท่านต้องการเลือด และอีกไม่นานเกินรอข้าจะต้องมอบมันให้ท่านเดนิคิด แต่ที่เธอเอ่ยออกไปก็คือ “ข้าซาบซึ้งใจนัก”

ความตื่นเต้นของวันนั้นกระพืออารมณ์ร้อนแรงของสามี่เธอ ไม่ทันที่

สาวใช้ประจำตัวจะกลับออกไปในคืนนี้ เขาก็กระซอกเลื้อยคลมจากตัวเธอ และผลักเธอหงายหลังลงบนเตียง เดนีสอดแขนโอบกอดเขาและปล่อยให้เขาทำตามใจ เมื่อดูออกอย่างนั้น เธอรู้ว่าเขาจะไม่อยู่ข้างในตัวเธอแน่นอน

จริงอย่างที่คิด หลังจากนั้นเขาก็ซุกจมูกลงกับหูเธอแล้วกระซิบว่า “ทวยเทพประสาทพรให้เรามีลูกชายกันในคืนนี้”

คำกล่าวของมีร์รี มาช ดูร์ ตั้งอยู่ในหัวของเธอ *เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นทางตะวันตกและตกทางตะวันออก เมื่อทะเลเหือดแห้งและขุนเขาสายไหวในสายลมเหมือนใบไม้ เมื่อครรภ์ของท่านบีบรัดอีกครั้ง และท่านให้กำเนิดเด็กที่มีชีวิต* เมื่อนั้นเขาจะกลับมา มีใช้ก่อนหน้านั้น ความหมายนั้นเข้าใจได้ง่ายพอ คาลโดโรโกจะกลับมาจากความตายเมื่อเธอให้กำเนิดเด็กที่มีชีวิต แต่มีความลับบางอย่างที่เธอไม่สามารถทำใจบอกใครได้ แม้แต่กับสามี เธอจึงปล่อยให้ฮิชดาห์ร โซโลรัก มีความหวังต่อไป

สามีผู้สูงศักดิ์ของเธอหลับสนิทไปในเวลาไม่นาน เดเนริสได้แต่พลิกตัวกลับไปกลับมาอยู่ข้างๆ เขา เธออยากเขย่าตัวเขา ปลุกเขา ให้เขากอดเธอ จูบเธอ ร่วมรักกับเธออีกครั้ง แต่ต่อให้เขาทำเช่นนั้น เขาก็จะหลับต่ออีก หลังจากนั้น ปล่อยให้เธอโดดเดี่ยวอยู่ในความมืด เธออยากรู้ว่าดาอาริโอทำอะไรอยู่ เขากลับกระสายเช่นเดียวกันไหม เขากำลังคิดถึงเธออยู่หรือเปล่า แท้จริงแล้วเขารักเธอไหม เขาเกลียดเธอหรือไม่ที่ไปแต่งงานกับฮิชดาห์ร *ข้าไม่ควรพาเขาขึ้นเตียงเลย* เขาเป็นเพียงนักดาบรับจ้างคนหนึ่ง ไม่คู่ควรจะเป็นคู่ครองของราชินี แต่กระนั้น...

ข้ารู้ข้อนั้นมาโดยตลอด แต่ข้าก็ยังทำอยู่ดี

“ราชินีของข้า” เสียงเบาๆ เอย่ขึ้นในความมืด

เดเนิสดั่ง “นั่นใครนะ”

“มิสซันเดเอง” อาลักษณ์ชาวอนัธซัยบเข้ามาใกล้เตียง “ผู้นี้ได้ยินเสียงท่านร้องให้”

“ร้องให้หรือ ข้าไม่ได้ร้องให้ ข้าจะร้องให้ทำไม ข้าได้ลั่นสัตยาแล้ว ข้ามีพระราชของข้า ข้ามีทุกสิ่งที่ราชินีผู้หนึ่งจะต้องการ เจ้าฝันร้าย ก็เท่านั้น”

“หากท่านว่าอย่างนั้น ฝ่าบาท” เธอโค้งและจะออกไป

“อยู่ก่อน” เคนี่บอก “ข้าไม่อยากอยู่คนเดียว”

“พระราชชายอยู่กับท่านด้วย” มิสซันเดบอก

“พระราชานอนฝันอยู่ แต่ข้านอนไม่หลับ ในวันที่พรุ่งนี้ข้าต้องอาบเลือด
ราคาค่างวดของสันติภาพ” เธอยิ้มอ่อนๆ และตบเตียง “มาเถอะ มานั่ง มาคุย
กับข้าหน่อย”

“หากท่านจะโปรด” มิสซันเดนั่งลงข้างตัวเธอ “เราจะคุยเรื่องอะไรดี”

“บ้าน” เคนี่ว่า “นาอ้อ ฝี่ลื้อ และพี่ชายน้องชาย เล่าถึงสิ่งที่ทำให้เจ้า
มีความสุข สิ่งที่ทำให้เจ้าหัวเราะคิกคัก ความทรงจำแสนหวานทั้งหมดของเจ้า
เตือนใจข้าว่ายังมีสิ่งดีๆ อยู่ในโลก”

มิสซันเดทำอย่างดีที่สุด เธอยังคงพูดเจื้อยแจ้วเมื่อเดนิพล็อยกลับไป
ในที่สุด เพื่อผันแปลกประหลาด ผันที่ไม่เป็นรูปเป็นร่างดี มีแต่ควันและไฟ
ยามเข้ามาถึงเร็วเกินไปนัก